

+++++

SILNICI ILI OČEVI

Stojan Gajicki

+++++

Sadržaj

<u>UVOD</u>	1
<u>1. IZVOR VLASTI</u>	4
<u>2. BOZIJE DELEGIRANJE VLASTI</u>	8
<u>3. POSLEDICE COVEKOVE ODVOJENOSTI OD BOGA</u>	12
<u>4. RAZLOZI ZLOUPOTREBE DELEGIRANE VLASTI</u>	17
<u>5. MODELI LJUDSKE VLADAVINE</u>	25
<u>6. SVETOPISAMSKI MODELI VLASTI</u>	33
<u>7. ISUSOV MODEL</u>	43
<u>8. ULOGA HRISTOVE CRKVE</u>	52
<u>9. POVRATAK KRALJA</u>	55
<u>10. PRAKSA U EVANDEOSKIM CRKVAMA</u>	58
<u>11. PREPOZNAJETE IH PO RODOVIMA</u>	73
<u>12. HRISTOS JE GLAVA CRKVE</u>	77
<u>13. USLOVI ZA OSTVARIVANJE BOZIJE VLADAVINE</u>	79
<u>14. DOLAZECA OBNOVA SVETA</u>	86

Sadržaj

<u>15. STA NAM JE ONDA RADITI?</u>	91
--	----

Medijski izveštaji o skandalima među vođama postaju svakodnevni. Reč je o ljudima koje svet smatra liderima, koji su demokratskim putem, ili na neki drugi način, došli na pozicije. U pitanju su događaji i ponašanje nekada neshvatljivo onima koji to sa strane posmatraju. Nepoverenje javnosti prema istima sve više prelazi u istinski skepticizam, čak i cinizam prema političarima, direktorima preduzeća, kao i duhovnim vođama raznih religioznih pokreta. Razlog je način (zlo)upotrebe pozicije koju imaju. Sve očiglednije su manipulacije naroda i bezobzirna borba za zaštitu ličnih interesa, umesto upotrebe poverenja za dobro onih koji su ih izabrali, i zbog kojih su, zapravo, na tim pozicijama. Mogli bismo reći da je svet uvek ovakav bio, jer je od ljudi sačinjen, a čovek se moralno ne razvija, koliko god da neki filozofski pravci pokušavaju u to da nas uvere. Ono što najčešće karakteriše vođe jesu odvažnost i predanost zajedničkim interesima ljudi. Njihov nastup pun je entuzijazma i toliko impresivan, da bude nadu kod onih koji ih slušaju. Retorika tih ljudi često je zadivljujuća i uliva poverenje. Ako se ono što oni predlažu i zastupaju kruniše pobedom, euforija kod sledbenika ne zna granica. Medeni mesec počinje i traje duže ili kraće. I onda, kao po nekoj staroj i već poznatoj formuli, dolazi do drugačijeg razvoja stvari. Medeni mesec prođe i sasvim nove strane ličnosti ovih osoba počinju da se pokazuju. Šta se događa sa ljudima koji zadobiju toliko poverenje, sa sposobnostima da zadive, motivišu i naprave značajne proboje za promene u istoriji, da bi kasnije, iz naizgled neobjašnjivih razloga, skrenuli u pravcu koji se od njih nije očekivao? Zašto se u današnjem svetu svakodnevno suočavamo sa zgražavajućim delima iznenađujuće niskog morala kod vođa u skoro svim oblastima javnog života? Postoji li objašnjenje za ovu negativnu praksu?

Ima li mogućnosti da svet bude vođen od strane osoba sa integritetom koje nisu korumpirane zadobijanjem pozicije i vlasti? Ima li mogućnosti da ljudi odaberu vođe koje će i posle zadobijenih pozicija uraditi ono što su obećali? Vođe čija obećanja nisu u klasi – "obećanje ludom radovanje", koje ne koriste obećanja da bi došli do pozicija koje njima garantuju dobru ekonomsku budućnost. Osobe koje iskreno žele postići ono što obećavaju.

Da li trend može da se promeni, ili će neslavna istorija ponašanja vođa da se nastavi i odvede svet u haotično stanje anarhije? Ako je promena moguća, na koji način bi to moglo da se dogodi? Koja filozofija vođenja drugih treba da se praktikuje da bi se izbegao sada već lako prepoznatljivi scenario? Iako živimo u svetu nesavršenih ljudi, verujem da je moguće naći drugi tip vođa koji će svetu vratiti veru u ovoj oblasti. Rešenje postoji i treba ga potražiti na pravom mestu.

Povod pisanja ove knjige jeste taj da je ova problematika sve očiglednija i u hrišćanskim krugovima. Crkva Isusa Hrista ni u ovoj oblasti nije ono što bi trebala da bude – svetlo i putokaz za ispravnu upotrebu sile i vlasti, koje je Bog odlučio delimično podeliti sa ljudskim bićem ovde na zemlji. Sve očiglednijim udaljavanjem od svog Tvorca i njegovih životnih principa, čovečanstvo upada u sve veći i strašniji haos. Bez živog zajedništva sa Bogom, otkrivenog i manifestovanog u osobi Isusa Hrista, koji jeste Put, Istina i Život, svet sve više postaje "pakao na zemlji". Svet se danas nalazi u prelaznom periodu! Promene koje se danas događaju, i one koje će još morati da se dogode, vode svet u neizbežan proces pun bola, ali i u budućnost koja danas izgleda nemoguća, o kojoj sanjamo i priželjkujemo je. Bog ima iznenađenje za ovaj svet – za svet koji je uvek bio, i ostaje njegov svet!

Svrha knjige je da se podsetimo kakva je originalna ideja bila, da iskreno sagledamo stanje u kome se danas nalazimo, da ukaže na razloge jaza između originalne zamisli i današnje prakse i da jasnije

vidimo mogući izlaz iz svega toga. A izlaz iz ovog stanja je *povratak originalnoj zamisli* i saradnji sa onim koji je Autor života i koji još uvek u svom srcu nosi nepromenljivu ljubav i brigu za celokupno stvorenje! Iskrena mi je molitva da ova knjiga doprinese obnovi vere u bolju budućnost, vere u to da je i nemoguće moguće, ako se računa sa Svemogućim!

1. IZVOR VLASTI

Poslovice kaže: "Vlast je kao krčma iz koje malo ko uspe da izađe potpuno trezan!", a jedna druga kaže: "Daj nekome vlast i znaćeš kakva je osoba." Ove dve poslovice ukazuju na dva važna aspekta čovekovog odnosa prema vlasti i vladavini. Istovremeno ukazuju i na veoma problematičnu dinamičnost koja nastaje kada se čovek suoči sa mogućnošću da upotrebljava vlast. Objašnjenje za ovo treba tražiti u poreklu i prirodi i vlasti i čoveka, kao i u svrsi sa jednim i drugim. Ako se ova dva pojma od početka stave na svoje pravo mesto, veliki deo problema nije samo definisan već i rešen.

VLAST JE BOŽIJA

Samo Božije postojanje definiše poreklo sile i vlasti. Bog, izvor života, Stvoritelj svega je i vlasnik svega. Bog je jedan i zbog toga su svi božanski atributi nepodeljeno u njegovom vlasništvu. *"Kod Boga je mudrost i sila, i savet i razum njegovi su... Kod njega je moć i pamet."* (Jov 12:13,16). U jednoj od svojih najranijih komunikacija sa čovekom Bog se predstavlja kao Bog svemogućí: *"Kad je Avram imao devedeset i devet godina pojavi se Avramu Gospod i reče mu: Ja sam Bog svemoćni..."* (1. Mojsijeva 17:1). Cela Biblija prožeta je izjavama i tvrdnjama da je vlast od početka do kraja Božija. Celo stvorenje kliče rećima koje potvrđuju ovu istinu: *"Svako stvorenje što je na nebu i na zemlji, i pod zemljom, i na moru, i sve što je u njima, začuh gde govore: Onome koji sedi na prestolu i Jagnjetu blagoslov i čast, slava i vlast u veke vekova."* (Otkrivenje 5:13). Oćenaš – molitva koju nas je sam Gospod Isus naućio da molimo, završava proklamacijom: *"Jer je tvoje carstvo, i sila, i slava va vijek, Amin."* (Matej 6:13b).

Znači, poreklo vlasti je kod Boga! Celokupna vlast, moć i sila prisutni su jedino kod Boga, sve je njegovo vlasništvo! Ništa od vlasti ne postoji ni na jednom drugom mestu, niti sa bilo kojom drugom osobom. U oproštajnom govoru svojim učenicima, pre samog Uznesenja, Isus im se obraća sledećim rečima: *"Dade mi se svaka vlast na nebu i na zemlji!" (Matej 28:18).*

Sva vlast je u Isusovim, Božijim rukama. Bog je jedini koji poseduje svu vlast! Nikada je nije izgubio, niti je ikada predao ili podelio sa nekom drugom osobom!

Priroda vlasti je takva da jedino Bog može njome da se služi na ispravan način. Jedino Bog ima legitimnu vlast nad prirodom i čovekom. U razumevanju ove istine leži i tajna ispravnog razumevanja vlasti i njene uloge i upotrebe.

BOG VLADA

Logično je, da ako Bog postoji, da sva sila i vlast pripada Njemu. Inače ne bi bio Bog!

Gledajući svet ljudskim očima izgleda kao da svemogući Bog nije u kontroli razvoja situacije u svetu. Mnogi ljudi postavljaju uobičajena pitanja – ako je Bog svemoguć zašto ne uradi ovo, zbog čega dozvoljava da se ovakve stvari događaju, zašto ne spreči katastrofe, ratove, gladi i još mnogo toga. Izgleda kao da je Božija vladavina na zemlji ugrožena i da suprotna strana ima više vlasti nad ljudima nego Bog. Celokupni izveštaj Svetog pisma govori o tome da su sila i vlast kod Boga i da mu nikada nisu izmakli iz ruku. Od samog početka pa do samog kraja Bog je taj koji vlada i čiji se plan sa istorijom ispunjava. Stanje čovečanstva ima svoj uzrok i objašnjenje. Sveto pismo takođe nesumnjivo jasno prikazuje scenario iz kojeg se vidi da i pored svega

što se u svetu dešava, Bog ni u jednom momentu ne gubi kontrolu, kao i da će njegova prvobitna zamisao sa svetom biti ostvarena u toku ovozemaljske istorije čovečanstva.

Bog, Stvoritelj, jedini je legitimni Vladar nad stvorenjem, uključujući celo čovečanstvo. On je Kralj celoga sveta: *"Niko nije kao ti, Gospode! Velik si i veliko je ime tvoje po sili tvojoj. Ko se ne bi tebe bojao, kralju nad narodima? Jer to tebi pripada, jer među svim mudracima u narodima i u svim kraljevstvima njihovim, niko nije kao ti."* (Jeremija 10:6–7).

Car David je svestan ove istine i izražava je u 1. Carevima 29:11–12 – *"Tebi, Gospode, pripada veličanstvo, moć i čast, večnost i slava, jer je tvoje sve što je na nebu i na zemlji; tebi pripada, Gospode, kraljevstvo, jer si ti svrh svega veličanstveno uzvišen! Od tebe dolaze bogatstvo i slava, ti nad svima vladaš, u tvojoj su ruci sila i krepost, i u tvojoj ruci moć uzvišavanja i utvrđivanja svake stvari."*

Ove dve vrste su toliko obuhvatne u opisu Božije pozicije kao Vladara i posednika svake sile i vlasti da nije potrebno dalje ni komentarisati. Poslednja knjiga Biblije daje opis završetka vremena u ovozemaljskom periodu čovečanstva uz proklamaciju koja ukazuje na činjenicu da su Božija vlast i sila iznova uspostavljeni na način koji je trebao biti stvarnost tokom cele ljudske istorije. Nakon perioda kada se činilo da je to poremećeno, Bog ponovo uspostavlja svoju savršenu vlast i manifestuje svoju kraljevsku vladavinu nad svetom: *"I čuh kao glas mnogoga naroda i kao šum voda velikih i kao prasku gromova jakih, koji govore: Aliluja! Jer kraljuje Gospod, Bog Svedržitelj. Radujmo se i veselimo se i dajmo slavu njemu..."* (Otkrivenje 19:6–7).

Dobro je zapaziti da se u kontekstu uspostavljene Božije vlasti spominju radost i veselje! Blagostanje čovečanstva, mir i radost među narodima, jedino je moguće u kontekstu Božije obnovljene vladavine na zemlji! *"Gospod kraljuje! Nek se raduje zemlja!.. .pravednost i*

pravda temelji su prestola njegova." (Psalam 97:1–2).

2. BOŽIJE DELEGIRANJE VLASTI

Nakon što je stvorio nebo i zemlju, Bog je stvorio nešto sasvim drugačije od svega do tada stvorenog – ljudsko biće! Biće koje je drugačije od svih drugih bića – slično njemu samom:

"Zatim Bog reče: Da načinimo čoveka po obličju i po prilici našoj, pa neka ima on vlast nad ribama morskim i nad pticama nebeskim i nad životinjama i nad celom zemljom, i nad svim gmizavcima koji gmižu po zemlji." (1. Mojsijeva 1:26).

U Božijem planu sa čovekom pojavljuje se jedan novi momenat, do tada nespominjan u Božijem stvaranju. Po prvi put Bog spominje da će vlast koju on poseduje delegirati jednom od svojih stvorenja. Reč za vlast u jevrejskom jeziku je *radah*, što znači: staviti pod noge, podložiti, imati nadmoć, vladati, upravljati. Bog je uzeo veliki rizik kada je odlučio da svoju vladavinu na zemlji ostvaruje kroz saradnju sa čovekom. Božije poverenje u pojedince i grupe ljudi, kao svoje saradnike, za mene lično, uvek je bilo fascinirajuće.

Odgovornost ambasadora u ulozi predstavnika jedne zemlje je velika. Odabrati osobu koja treba da predstavlja jednu zemlju, grupu ljudi ili pak samo jednu drugu osobu, uvek je rizično. Za svakog bi takav izbor predstavljao odluku praćenu neizvesnošću i određenim strahom. Ko može Svemogućeg i savršenog Boga dostojno da predstavlja u ovom svetu? Koja crkva može biti njegova reprezentacija, koja osoba njen kapiten? Kome takvo poverenje Bog može da ukaže? Biti Božiji predstavnik na zemlji podrazumeva sledeći opis:

"Pošto je negda više puta i na razne načine govorio očevima našim

preko proroka, progovori nama Bog ovih poslednjih dana preko Sina, koga postavi za naslednika svih stvari, preko koga je i vekove stvorio, i koji je budući odsjaj slave njegove i slika obličja njegova..." (Jevrejima 1:1–3).

Biti nečiji predstavnik znači biti "slika i prilika" onoga koga predstavljamo i o kome govorimo, čije interese i načela zastupamo. Može li iko među ljudima da bude svrstan u ovaj izbor? Isus Hristos je jedina osoba u istoriji čovečanstva kojoj je to poverenje ukazano i koji je mogao to da ostvari zbog činjenice da je on istovremeno i istiniti čovek i istiniti Bog, inkarnacija živog i nevidljivog Boga, Bog u ljudskom obličju. Taj je događaj jedinstven i neponovljiv.

Zbog uloge koju mu je Bog namenio, da bude saradnik Božiji, čovek je trebao da ima deo onoga što u Božijoj osobi postoji – sposobnost da upravlja stvorenjem. Čovek bez Božijeg dopuštenja nema vlasti, niti da mu je vlast od početka bila delegirana na upotrebu nezavisno od Boga! Isti slučaj je i sa anđelima koji su bili stvoreni pre čoveka. To je jednostavno nemoguće! Razlog tome je da niko osim savršenog Boga nije u stanju da se na ispravan način nosi sa vlašću, što se pokazalo istinitim u pokušaju jednog od stvorenih anđela da upotrebi delegiranu vlast nezavisno od Boga.

Druga važna istina i strana ovog Božijeg poteza je ta da je delegirana vlast čoveku dana da bi upravljao Božijim stvorenjem. U svom prvom obraćanju čoveku Bog kaže: *"I blagoslovi ih, i reče im Bog: Rađajte se, množite se i napunite zemlju, i vladajte njom i imajte vlast nad ribama morskim i nad pticama nebeskim, i nad svim životinjama koje se po zemlji miču." (1. Mojsijeva 1:28).*

Ni Adamu ni Evi Bog nije rekao da je vlast namenjena upotrebi u njihovom međusobnom odnosu, niti nad drugim ljudima koji će doći nakon njih.

"I Bog stvori čoveka po obličju svome; po obličju Božjemu stvori ga; stvori čoveka i ženu." (1. Mojsijeva 1:27).

Očigledno je da su muškarac i žena zajedno – ono što Biblija naziva – čovek! Zbog specifičnog odnosa između muškarca i žene vlast nije trebala da se koristi u tom odnosu. Vlast je njima zajednički dana da je upotrebljavaju u upravljanju Božijim stvorenjem. Čovek je imao vlast da Raj održava u stanju kakvim ga je Bog stvorio. Ljudsko biće je imalo vlast da sačuva celo Božije stvorenje od Sotoninog ulaska u svet. Kako bi svet izgledao da Adam i Eva nisu napravili tu kobnu grešku, ostaje zagonetka, koja će jednom biti razjašnjena. Svojom neposlušnošću Božijoj zapovesti čovek je praktično predao vlast Sotoni u ruke. Jedini način za Đavola da dođe do vlasti u svetu bio je putem prevare čoveka.

Verujem da obnova sveta, koja je opisana kao deo Božijeg plana u okviru ljudske istorije, uključuje i vraćanje vlasti onome kome je od početka bila namenjena i poverena – obnovljenom čoveku u zajedništvu sa Bogom!

Čovek je kroz svoj odnos sa Bogom predstavnik Boga na zemlji. Dve bi reči bile prikladne za opis ovog Božijeg izbora – rizik i privilegija. Rizik je, očigledno, na Božijoj strani, a privilegija na čovekovoju. Svaki vernik svojim životom očituje deo Božije ličnosti. Zajedništvo verujućih pojedinaca sačinjava grupu koju Biblija naziva Božiji narod, ili u Novom zavetu – Crkva Božija. Svojim pojedinačnim životima i zajedničkim životom utemeljenim na Božijoj reči, ova grupa ljudi treba da očituje puninu Božije prisutnosti na zemlji.

Božiji zastupnik na zemlji, ni pre ni posle Isusa Hrista, nikada nije bila jedna osoba. Naučavanje da je jedna osoba zastupnik Božiji na zemlji je potpuno pogrešno i nebiblijsko, samim tim opasno i zavodeće. Ni jedno ljudsko biće nije u stanju da nosi Božiju puninu. Tu privilegiju je jedino Božiji sin, Isus Hristos, na jedinstven način imao.

Svrha postojanja Crkve Isusa Hrista jeste da ispravnom administracijom svega što joj je povereno, a pripada Bogu i njegovom Carstvu, manifestuje njegovu stvarnost i prisutnost u istoriji ljudskog roda. Cilj je da čovek shvati svoje poreklo – da je od Boga došao, i uvidi smisao sa svojim postojanjem – da živi u zajedništvu sa Bogom i ispuni svoju Bogom danu ulogu sa svojim životom – da služi Bogu i čovečanstvu. Božija prevashodna želja je da se čoveku otkrije onakav kakav jeste – Otac, čiji se odnos prema svakoj osobi temelji na njegovoj večnoj ljubavi, *Jovan 3:16*. Sve u životu verujućeg pojedinca, njegovom zajedništvu sa drugim verujućim osobama, i odnosom prema svim ljudima, je podređeno jednoj svrsi – otkriti čovečanstvu Božiju ličnost, njegovu nameru sa svetom i svakom osobom, i predstaviti rešenja za probleme ljudskog roda. To je ujedno i objašnjenje smisla sa delegiranom vlašću koju je Bog dodelio čoveku! Korišćenje vlasti na bilo koji drugi način osim kroz čovekovu istovremenu podložnost Bogu prelazi u zloupotrebu vlasti, u praksu iza koje stoji sam prvi pobunjenik – đavo. Korišćenje vlasti u bilo koju drugu svrhu osim na izgradnju drugih i korist celog čovečanstva, je promašaj i egoistična zloupotreba.

3. POSLEDICE ČOVEKOVE ODVOJENOSTI OD BOGA

Svaka bolest se na neki način manifestuje, ima svoje simptome. Simptomi čovekovog stanja se očituju pre svega u međuljudskim odnosima, i u čovekovom odnosu prema prirodi. Neposlušnošću prema Božijoj zapovesti čovek nije samo izgubio kontakt sa Bogom i sposobnost da upravlja Božijim stvorenjem na ispravan način, već je time otvorio vrata zlu. Posle pada u greh čovek nije više u stanju da se reprodukuje kao što je sam bio stvoren – kao slika Božija. Ulaskom greha u stvorenje, počinje rađanje ljudskog bića opisanog rečima:

"Kad je Adam imao sto i trideset godina rodi sina sebi slična..." (1. Mojsijeva 5:3).

Ako bi uporedili čoveka sa kompjuterom mogli bi ovaj događaj opisati ovako. Čovek stvara kompjutere čiste. Međutim čim se kompjuter uključi u mrežu postoji mogućnost da se zarazi virusom. Kada virus uđe u kompjuter, spolja sve izgleda u redu i neko vreme još i funkcioniše. Vremenom počinje sve lošije da funkcioniše, manifestuje čudne reakcije, stvara kaos i blokira kompjuter u njegovim osnovnim funkcijama. Da bismo ga dalje koristili moramo se uhvatiti u koštac sa virusom, a ne sa boljim dizajnom izgleda kompjutera. Tek kada se virus odstrani, kompjuter može ponovo zdravo da funkcioniše. Opasnost mu celog veka preta da će virus opet da se manifestuje, samo na neki drugi način. Ako se virus potpuno ne ukloni i ako se nakon toga ne stvori dobar sistem zaštite od daljnjeg uticaja virusa na kompjuter, vek trajanja neće biti dug. Na kraju i svaki kompjuter može da "umre".

Upravo se to dogodilo sa čovekom. Virus – greh – je poremetio čovekovu unutrašnjost i funkcije. Čovek to obično pokušava izlečiti sredstvima koje za trenutak promene stvari. Ali, za trajno rešenje potreban je jači anti-virus sistem od popravljanja i doterivanja spoljašnjeg imidža. Isus Hristos je jedini lek protiv greh-virusa.

Zlo u čovekovoј prirodi očitovalo se odmah, već u odnosu prva dva brata na zemlji:

"... ali kad behu u polju Kajin skoči na Avelja, brata svoga i ubi ga." (1. Mojsijeva 4:8).

Nabrajanju događaja ovakve vrste nema kraja. Od pamtiveka čovečanstvo zna za ovakve događaje. Da stvar bude ozbiljnija, manifestovanje zla kroz istoriju ljudskog roda biva sve masovnije i raznovrsnije.

Filozofija koja isključuje Boga, pokušava prisustvo zla u ljudskom društvu objasniti na razne načine, između ostalih i sociološkim faktorom. Objašnjenje je da čovek postaje zao zbog sredine u kojoj živi. Problem te hipoteze je u tome da sama socijalna sredina nije ništa drugo nego produkt ljudskog bića. Čovek ulazi u svet sa svojom prirodom u kojoj postoje sve komponente potrebne za stvaranje i dobre i loše socijalne sredine.

Socijalna sredina nije uzrok zlom ponašanju ljudskog bića, već posledica zla koje u čoveku postoji od njegovog rođenja, nakon pada u greh i odvojenja od Boga.

Ponašanje ljudskog bića ukazuje na to da čovek moralno ne napreduje dovoljno da bi svet drugačije izgledao:

"Gospod vide da je nevaljalstvo ljudi veliko na zemlji, i da su misli srca njihova svagda samo k zlu upravljene." (1. Mojsijeva 6:5).

Čitajući istoriju ljudskog roda lako je primetiti da se neke stvari stalno ponavljaju, nezavisno od razvijenosti društva. Na primer – ugnjetavanje slabih od strane jačeg, ili borba oko vlasti. I jedna i druga pojava su propraćene manipulacijama, ubistvima, često na načine koji su neshvatljivi, ako se misli na to da je čovek taj koji to čini. Ako je čovek dobar odakle zlo? Ako je čovek samo materijalno biće – onda opet, odakle zlo?

Diktature su drastičan primer koliko jedna osoba može da nanese zla čitavom narodu, kontinentima i celom svetu. Biblija je puna izveštaja o pojedinačnim obračunima i masovnim ubijanjima – sve zbog pitanja vlasti. Ponekad je veoma zbunjujuće da se radi i o ljudima koji su to radili u Božije ime. Važno je napomenuti da urađeno u Božije ime nije isto što i Božija volja!

Svet je uvek trpeo od ratova čiji su uzroci religiozne prirode. Iako je religija verovatno jedan od najčešćih povoda oružanim konfliktima među narodima, bilo bi nepravедno reći da je to i jedini razlog. Veoma čest, ali mnogo veštije kamufliran razlog ratovima, jeste ekonomski interes, a nekad i manje važne stvari. Takvo ponašanje je oduvek bilo utemeljeno u međuljudskim odnosima.

Periodi u ljudskoj istoriji kada je zlo moralo da se povuče zbog sile dobra uvek su posledica čovekovog povratka biblijskom Bogu i njegovim principima za život. Napredak čovečanstva usko je povezan sa duhovnim probuđenjem i obnovom ljudskog bića. Ovo nije isto što i "vladavina crkve" kroz istoriju, čega ćemo se kasnije dotaći.

Analizirajući istoriju dolazi se do zaključka da razvoj čovečanstva nije samo linijski niti samo kružni, već kombinacija ta dva, to jest spiralni. Teološkim jezikom rekli bi da je istorija čovečanstva jedno progresivno otkrivanje Boga, ali ujedno i čoveka. Stvari su i danas, u socijalno – moralnom pogledu, u principu iste kao što su bile ranije. Neke su po

svojoj prirodi iste, ponavljaju se u drugom obliku, ali istovremeno sve ide ka cilju. Istorija nije beskonačno, besciljno tumaranje u neodređenom pravcu. Nije ni stalno kretanje u krug. Istorija ima svoj početak i svoj kraj, a sve što se u međuvremenu događa ima svoj smisao i uticaj na razvoj situacije u svetu. Ipak, na jedan način svet je isti kao što je uvek bio i verovatno će takav uvek i biti. Solomon to sumira:

"Što je bilo, to je ono što će biti, i sto se činilo, to je ono što će se činiti. Nema ništa novo pod suncem." (Propovednik 1:9).

Svet u moralnom pogledu ne pravi velike korake napred. Mnogi su tvrdili da će svet u svom razvoju i u moralnom pogledu napredovati, međutim istorija opovrgava ovu hipotezu. Zbog stalnog rasta stanovništva na zemlji i globalnog razvoja komunikacija, svet je izložen sve većim mogućnostima širenja i dobra i zla. Ova dva procesa se odvijaju paralelno, ukazujući na dolazeću kulminaciju u budućnosti. Čovečanstvo je svesno negativnog razvoja i napretka zla. Apokaliptičan jezik ne pripada više samo religioznim krugovima, već se sve više upotrebljava i u ateističkim i naučnim krugovima. Planetu zemlju ne čeka blistava budućnost, ako se nešto dramatično pozitivno ne dogodi. Ozbiljan momenat u ovome jeste taj da je sam čovek prvenstveni uzrok svemu što se u svetu događa. Prorok Isaija opisuje razloge apokaliptičkim događajima:

"Tužna je zemlja, iznemogla, žalosni su i očajni stanovnici njeni, bez snage su naroda glavari. Oskvrni se zemlja pod stanovnicima svojim, jer prestupiše zakone, izmeniše uredbe, raskidaše savez večni." (Isaija 24:4–5).

U današnjem, posebno zapadnom svetu, mnoge, tradicionalno dobre socijalne i moralne vrednosti sve više blede i nestaju. Veliki doprinos tome je došao kroz razne filozofske pravce, kao što je postmodernizam, koji je relativizacijom istine osetno uticao na moralni

razvoj sveta. Poslednja knjiga Biblije konstatuje da se čovek ni u vremenima najdramatičnijih apokaliptičkih događaja, koji će zateći ovaj svet, neće bitno promeniti:

"Ostali ljudi koji ne behu pobijeni ovim zlima, ne pokajaše se od dela ruku svojih, pa da se ne klanjaju više zlim duhovima, ni idolima zlatnim i srebrnim, bakrenim, kamenim i drvenim, koji ne mogu ni videti, ni čuti, niti hoditi; niti se pokajaše od ubistava svojih, ni od čaranja svojih, ni od bluda svoga, ni od krađa svojih." (Otkrivenje 9:20–21).

Među poslednjim rečima koje je Isus izgovorio apostolu Jovanu u otkrivenju o poslednjim vremenima dobijamo potvrdu da će se taj proces nastaviti, i imati svoju kulminaciju u istoriji čovečanstva.

"I reče mi: Ne zapečati reči proroštva ove knjige. Jer je vreme blizu. Ko je nepravedan neka još bude nepravedan, a ko je pogan neka se još pogani, a ko je pravedan neka još čini pravdu, a ko je svet neka se još sveti." (Otkrivenje 22:10–11).

Zato, na žalost, nije preterano reći da činjenice o čoveku i njegovoj prirodi govore da svet neće moći očekivati samo bolju budućnost, u odnosu na već opisanu krvavu prošlost. Ako ljudski rod ustraje u odbijanju da na iskren i ozbiljan način da više mesta Stvoritelju i poslušna šta on ima da kaže, nameće se neizbežan scenario budućnosti ovog sveta – pakao na zemlji. Jer, čovekovo hronično bolesno duhovno stanje će se sve više očitovati u zloupotrebi vlasti i sile među ljudima, te na kraju kulminirati u potpunom očitovanju negativnog kapaciteta koji se nalazi u ljudskoj grešnoj prirodi.

4. RAZLOZI ZLOUPOTREBE DELEGIRANE VLASTI

Objasniti problem nasilja i zloupotrebu vlasti u svetu, a da se u obzir ne uzme biblijska dijagnoza čovekovog duhovnog stanja, veoma je teško. Nezamislivo je govoriti o moralu bez postojanja Istine. Istina, prema biblijskom izveštaju, postoji pre postanja čoveka. Čovekova se dela od samog početka procenjuju prisustvom Istine koja je prisutna u stvorenju. Važno pitanje je – ako čovek nije posrnulo duhovno biće odakle zlo u ljudskoj ličnosti?

ČOVEKOVO DUHOVNO STANJE

Prisustvo zla očituje se u vrlo ranom stadijumu života ljudskog bića. U vaspitavanju ljudskog bića sve se svodi na usmeravanje novorođenog deteta na učenje onoga što je dobro. Već u prirodi malog deteta se od samog početka manifestuje prisustvo zla. Čovekovo odbacivanje Boga i njegove zapovesti nije bilo samo odbacivanje dobra, već i otvaranje vrata zlu, koje dolazi od Sotone. Nakon što je poverovao glasu Sotone i njegovoj ponudi čovek je širom otvorio vrata zlu na zemlji. Istorija sugeriše da je teško tvrditi da je svet u moralnom pogledu napredovao. Bez obzira na vremensku perspektivu koju bi prihvatili kao polaznu tačku za analiziranje razvoja ljudskog bića, neizbežno se dolazi do zaključka da je čovek hronično bolesno biće u moralnom pogledu. Božija dijagnoza čovekovog stanja i posledica tog stanja je veoma jasna. Isus vrlo direktnim rečima objašnjava vođama svog vremena stanje u kome se nalaze, uzrok tom stanju, kao i njegove posledice:

"A on im reče: Vi ste od dole, ja sam od gore. Vi ste od ovoga sveta, ja

nisam od ovoga sveta. Zato vam kazah da ćete umreti u gresima svojim..." (Jovan 8:23–24a).

"Isus im odgovori: Uistinu, u istinu vam kažem da je svaki koji se podaje grehu, rob grehu." (Jovan 8:34).

Isus ukazuje na ogromnu razliku između njih i njega. Razlika je u samoj prirodi! Čovek, iako stvoren na Božiju sliku, zbog pada u greh, rada se i sa zlom u svojoj prirodi. Rob je toj prirodi i sam ne može da se oslobodi njene vlasti. Zbog toga čovečanstvo nije u stanju da promeni svoj kurs, bez obzira na mnoge napretke u svom razvoju. Geo svet je u vlasti Zloga.

"Može li Etiopljanin kozu svoju promeniti, ili leopard šare svoje? Možete li vi dobro činiti kad ste naučili zlo činiti?" (Jeremija 13:23).

Vrlo slikovito prikazivanje čovekove prirode u odnosu na dobro i zlo. Prirodnim rođenjem čovek nasleđuje kapacitet za činjenje i dobra i zla. Da bi doživeo pobeđu nad zlom u sebi, čoveku je potrebno da se nanovo rodi, kroz veru u Isusa Hrista, koji je svojom smrću na krstu slomio silu zla. Tek kroz taj doživljaj čovek postaje slobodan od robovanja zlu, kao i sposoban da na mnogo efikasniji način upotrebi kapacitet dobra koji mu je dan time što je stvoren na Božiju sliku.

"Samo evo što sam ipak našao: Da je Bog stvorio ljude ispravne, ali oni mnoge krive puteve traže." (Propovednik 7:29).

Stvoren na sliku Božiju podrazumeva da je čovekovo originalno stanje bilo samo dobro, ali da neposlušnošću Božijoj zapovesti, i padom u greh, čovek ne samo da gubi sposobnost da se vlada u skladu sa svojom božanski dobrom prirodom, već je i pod uticajem druge prirode u kojoj postoji velik i stvaran kapacitet za činjenje zla. Opisujući tu prirodu, taj deo ljudskog bića, apostol Pavle kaže:

"Znam, naime, da u meni, tojest u mom telu, ne prebiva dobro. Jer hteti, to u meni postoji, ali činiti dobro, ne." (Rimljanima 7:18).

Ovo je opis duhovnog dualizma čovekovog stanja. Hteti činiti dobro, želja za odnosima u miru i ljubavi, pripadaju osobinama koje su čoveku dane od Stvoritelja. Nemogućnost ostvarivanja istoga ima svoj razlog u čovekovoju grešnoj prirodi koja je dominirajući faktor u čoveku njegovim prirodnim rođenjem. Priroda ljudskog bića je opisana na mnogo mesta u Bibliji. Jedno od njih nabroja osobine te prirode:

"A dela tela su očigledna. To su blud, nečistota, razuzdanost, idolopoklonstvo, vračanje, neprijateljstva, svađe, ljubomora, ljutnja, spletkarenja, razdori, strančarenja, zavisti, opijanje, bančenje i njima slična." (Galatima 5:19–21).

Isus takođe objašnjava da ono što pogani čoveka nije zavisno od okoline i spoljašnjih faktora:

"Ali, ono što izlazi iz usta, izvire iz srca, i to čoveka čini nečistim. Jer iz srca izvire zle misli, ubistva, preljube, blud, krađe, krivokletstva i hule. To čoveka čini nečistim, a ne čini ga nečistim to što jede neopranih ruku." (Matej 15:18–19).

Ako ovo sve izlazi iz čovekovog srca onda čovek stvara okolinu i čini je onakvom kakav je on sam. Svakako, postoji deo istine u tvrdnji da okolina utiče na čoveka, ali ona nije prvobitni uzrok čovekovog stanja. Bez prihvatanja biblijske dijagnoze čovekovog pravog duhovnog stanja nemoguće je objasniti zašto je svet, uprkos intelektualnom razvoju, ne samo stagnirao u moralnom pogledu, nego se zlo sve više očituje u svetu. U čovekovoju prirodi je sam uzrok i objašnjenje njegovoj nesposobnosti da vlast i moć koristi na ispravan način.

POHLEPA ZA AUTORITETOM

Ne verovati u Boga je ateističko shvatanje života, i kao i svaka druga ideologija, ima svoje posledice. Ako Bog ne postoji, onda ne postoji ni krajnji autoritet, a samim tim ni mogućnost određivanja moralno ispravnog i pogrešnog u međuljudskim odnosima. Krajnji autoritet, u tom slučaju, jeste sam čovek. Problematičan momenat je takođe da je u tom slučaju veoma teško, praktično nemoguće, doći do zajedničkog morala. Interesantno pitanje bi takođe moglo biti – ko je izvor moralnih vrednovanja – kao na primer "deset Božijih zapovesti"? Ako ih Bog nije dao čovečanstvu, koji čovek ih je napisao i sa kojim autoritetom?

Evolucionističko – ateistički pogled na svet smatra "zakon jačega" normalnim u prirodi. U životinjskom svetu se taj zakon očituje, i pošto je čovek, prema ovoj ideologiji, "samo jedan stepen razvoja u životinjskom svetu", zakon jačega je manje više prihvaćen kao važeći i u međuljudskim odnosima. Prema tom razmišljanju čovekova svest se još nije razvila do onog potrebnog stepena na kojemu bi čovečanstvo kao celina moglo izbeći tragične posledice primene "zakona jačega". U teoriji evolucije se veoma velikodušno računa sa vremenskim periodima i ciframa koje su izvan naših mogućnosti da ih stavimo u praktičnu perspektivu. Na taj način se može tvrditi da, za nekoliko "stotina, hiljada ili miliona godina", ljudsko biće može stići do tog potrebnog stepena ljudske svesti, koji bi čovečanstvu omogućio da živi u međusobnim odnosima o kojima čovečanstvo još uvek sanja. Taj san deo je čovekovog porekla – stvoren na sliku svog Stvoritelja, Boga! *Međutim, ono što se da zaključiti o čoveku, kroz ovih nekoliko hiljada godina nama poznate ljudske istorije jeste da je ljudska priroda u suštini nepromenljiva.*

Ako je "zakon jačega" deo evolucijskog razvoja sveta i demantuje postojanje vrhunskog Autoriteta, onda pojedinci i grupe ljudi, po subjektivnom shvatanju, odlučuju o upotrebi sile i vlasti. Posledice tog stava su poznate – ljudska istorija je neprekidna manifestacija

svojevoljne primene "zakona jačeg" od strane pojedinaca i grupa ljudi, koji po svom sistemu vrednovanja, sebe smatraju za elitu. Njihov način upotrebe vlasti ide na račun "nižih i slabijih" staleža u društvu. Mase su kroz istoriju bile najčešće sredstvo za ostvarivanje ciljeva koje "prosvetljeni i moćni" smatraju svojim pravom u odnosu na svet. Vladalačka elita danas nije drugačija od prethodnih. Njihov cilj je uvek bio, i ostao isti, da sebe stave na mesto koje samo Bogu pripada.

U čovekovom odvajanju od Boga, padom u greh, genetika ljudskog roda inficirana je nemogućnošću da u potpunosti primenjuje Božije moralne zakone i ambicijom koju je Sotona imao – da postane Bog.

Već u konfrontaciji Faraona i Boga ta je ideja dostigla visoku tačku. Poslani od Boga da oslobode izraelski narod iz dugog i teškog ropstva, Mojsije i Aron nastupaju sa autoritetom koji su primili od Boga. Na njihove reči: *"Ovako govori Gospod Bog Izrailjev: 'Pusti narod moj nek ide'..."*, Faraon odgovara rečima: *"Ko je Gospod, da slušam glas njegov i pustim Izrailja da ide?"* (2. Mojsijeva 5:1–2). Razlog takvom odgovoru je taj da su Egipat i faraon verovali, da osim njega drugog boga nije bilo. Sa takvim verovanjem nije čudno što je faraon na takav način primenjivao vlast i silu, jer kome da polaže račune onaj ko veruje da sam sedi na vrhu piramide?

Nepriznavanjem Boga kao vrhunskog autoriteta neizbežno se dolazi do zloupotrebe sile i vlasti.

"Jer kad neznabošci ne imajući zakona sami od sebe čine sto je po zakonu, oni zakona ne imajući sami su sebi zakon: Oni dokazuju daje ono napisano u srcima njihovim sto se čini po zakonu, budući da im savjest svedoči, i misli među sobom tuže se ili pravdaju." (Rimljanima 2:14–15).

U svojoj pobuni protiv Boga, čovečanstvo odbacuje i svedočanstvo savesti kao dokaz postojanja vrhunskog Autoriteta – Boga. Iako se

primena vlasti u različitim kulturama može razlikovati, ipak postoje zajednički principi i pravila, koja govore da u čovekovom srcu postoje urođeni zakoni, koji su u njemu, nezavisno od stepena razvijenosti kulture u kojoj žive. Upravo taj momenat govori o tome da postoje univerzalna shvatanja za koja se čovečanstvo nije dogovorilo da budu merodavna, već ih je nasledilo od Stvoritelja kao merodavna. Smatranje pogrešnim primenjivanje vlasti na način koji nanosi povrede i zlo drugima, nije ništa što je svet na višem stepenu razvoja izmislio. Različiti oblici zloupotrebe vlasti su uvek shvatani kao pogrešni, zato što moralni zakon postoji u čoveku od samog njegovog postojanja.

Zato je ateističko nepriznavanje vrhunskog autoriteta, u osobi jedinog živog Boga, ne samo protiv Boga već i protiv samog čoveka, nehumano i na štetu čovečanstva. *"Ljubi bližnjega svojega kao samoga sebe"*, i *"sve sto želite da ljudi vama čine, činite i vi to njima"*, su zapovesti koje odjekuju u nutrini svih ljudi, bilo da veruju u Boga ili ne. Čovek intuitivno zna da su ovi principi ispravni! Ili, zar bi iko od nas opravdao ubijanje slabijih od strane jačega, samo zato što teorija evolucije govori o "neizbežnom pravilu" opstanka jačega?

Razlog pohlepe ljudskog bića za vlašću i pogrešnom primenom iste u međuljudskim odnosima, može se objasniti jedino činjenicom odvojenosti čoveka od Boga i njegovim robovanjem zlu koje živi u njemu, kao posledica pada u greh.

NERAZUMEVANJE VLASTI

Pohlepa za vlašću i nerazumevanje njene prirode su, na žalost, prisutne i među ljudima koji veruju u vrhunski Autoritet. Istorija svedoči o potpuno pogrešnoj upotrebi vlasti u krugovima različitih religija. Način na koga vođe različitih religija primenjuju autoritet i vlast je mnogo puta prava anti-propaganda ispovedanja vere u Boga kao vrhunskog autoriteta. Takve osobe su nekad zaslepljene vlašću do te mere da

mogu čak verovati da ono što čine jeste u službi samog vrhunskog Autoriteta – Boga. Isus je sam spomenuo ovu mogućnost i praksu:

"Izopštiće vas iz sinagoge. Štaviše, dolazi vreme kada će svaki onaj koji ubije nekog od vas misliti da služi Bogu." (Jovan 16:2).

Praksa nije uvek odraz Božije volje. Da Bog ne interveniše uvek nije ni u kom slučaju potvrda ispravnosti prakse.

"Kad se sud protiv rđavih dela ne izvršuje odmah, to se srce sinova čovečjih napuni željom da zla dela čini." (Propovednik 8:11).

Ako sud ne dođe odmah ljudi su skloni verovanju da stvar ili nije pogrešna, ili da suda i neće biti. Kao da to bude neka vrsta ohrabrenja da se sa zlom može nastaviti, misleći da ni onaj koji ima svu vlast na nebu i na zemlji više ne vidi šta se radi. Razvoj situacije u svetu govori u prilog ovoj istini. Sve što se Bog više uklanja iz svesti ljudskog roda sve se više zlo širi u društvu.

"I on mi reče: 'Sine čovečji, vidiš li što u mraku rade starešine doma Izrailjeva, svaki u svojoj sobi punoj slika? Jer oni govore: 'Ne vidi nas Gospod, Gospod je ovu zemlju napustio.'" (Jezekilj 8:12).

Čovek nesvestan Boga lako pada u iskušenje da sebi pripiše preveliku vlast i da je koristi na štetu drugih. Isus Hristos je na to ukazivao vođama svog vremena, podsećajući ih da se ne ponašaju bahato i samouvereno, jer vlast koju su mislili da imaju nije bila njihova.

"Kad Pilat ču ovu reč, zabrinu se još više, vrati se u pretorij, i reče Isusu: 'Odakle si ti?' Isus mu ne dade odgovora. Pilat mu tad reče: 'Zar meni ne odgovaraš? Ne znaš li da imam vlast raspeti te, i imam vlasti pustiti te?' Isus odgovori: 'Ne bi imao vlasti nikakve nada mnom, kad ti ne bi bilo dano odozgo...'" (Jovan 19:8–11).

Isus objašnjava problematiku zloupotrebe vlasti. Ako čovek ne veruje, ili nije svestan, da iznad njega postoji apsolutna vlast, Stvoritelj sveta i ljudskog bića, onda će pojam vlasti i njene upotrebe biti izvrnut i zloupotrebljavan, baš kao što praksa u svetu pokazuje. Ovo je istina u svim društvenim krugovima, nezavisno od intelektualnog i socijalnog nivoa. Žalosna i tragična činjenica je u tome da je ista pogrešna praksa veoma često prisutna i u krugovima u kojima se ispoveda vera u Boga.

"I vi, gospodari, isto tako postupajte s njima. Uzdržite se od pretnji, znajući da je i vaš i njihov Gospodar na nebesima i da on ne gleda koje ko." (Efescima 6:9).

Apostol Pavle govori ljudima koji veruju u Boga, koji su doživeli čudo novog rođenja, a opet zloupotrebljavaju svoju poziciju u odnosu na druge. Ovo se naročito očituje u životima ljudi koji svoju vrednost traže u pozicijama, koje im, po sistemu razmišljanja i vrednovanja ovog sveta, daju povod i "pravo" da svojevolejno primenjuju vlast nad drugima.

Isus Hristos je ostavio fantastičan primer upotrebe vlasti na ispravan način. Na isti način Hristova Crkva pozvana je da manifestuje njegovu praksu.

5. MODELI LJUDSKE VLADAVINE

Danas, kao i u prošlim vremenima istorije čovečanstva, postoji elita u političkom, ekonomskom i religioznom svetu. Ako je suditi po postupcima istih, izgleda da glavni cilj nije pre svega dobrobit celoga sveta, već najčešće da se uspostavi i učvrsti vlast, kako na lokalnom planu tako i globalno. Metode koje se za to koriste nisu uvek humane i slede stari recept tipičan za takve ljude: "Cilj opravdava sredstvo".

U svemu postoje izuzetci, tako i u ovoj oblasti. Paradoksalno je da vođe sa dobrim motivima i poštenim metodama rada ne naiđu uvek na srdačnu dobrodošlicu u krugovima iz kojih dolazi vlast. Mnogi od njih osvoje simpatije naroda, a to već samo po sebi stvara zavist kod konkurenata. U zavisti se rađaju najperverznije metode borbe među ljudima koji su gladni i žedni vlasti. Ubistva i misteriozna nestajanja ljudi objašnjavaju koliko su jake negativne sile u tom sistemu, i kako se te destruktivne sile, putem zavisti i drugih spomenutih osobina ljudske prirode, brzo oslobode na štetu celog čovečanstva.

"Sve sam ovo video, i upravio sam pažnju srca svoga na sve što se pod suncem radi. Ima i vreme kad čovek nad čovekom vlada, da ga nesrećnim učini." (Propovednik 8:9).

"... što se događa pod suncem u vreme kad čovek vlada nad drugima na njihovo zlo", kaže jedan drugi prevod.

Poslovice kaže da "riba od glave smrdi". Pitanje vođa, i njihovog shvatanja vlasti i njene upotrebe veoma je važno.

"Ima još jedno zlo koje sam pod suncem video, kao što je greška što

dolazi od onoga koji vlada: Ludost zauzima vrlo visoke položaje, a ima i bogatih (plemenitih) koji na niskom mestu sede." (Propovednik 10:5–6).

Solomonovi zaključci su bili, a i danas su, aktuelni. Izgleda kao da su pisani danas, a ne pre tri hiljade godina, što potvrđuje i činjenicu da se moral u ovoj oblasti nije puno promenio. Njegovim rečima rečeno – "ništa novog pod suncem"!

Gledajući ponašanje i način vladanja današnjih vođa teško je ne приметiti da nešto nije u redu. Ako ljudi koji na svetskoj pozornici pregovaraju o miru istovremeno ubijaju svoje konkurente i planiraju ratove, ludost zauzima visok položaj! Ako ljudi koji na svetskoj pozornici govore o borbi protiv siromaštva, a istovremeno potkradaju siromašne sistemom koga su stvorili na svoju korist, onda ludost zauzima visoko mesto. Ako te iste vođe govore o borbi protiv bolesti i epidemija, a nisu voljni spustiti cene lekovima koji se proizvode u firmama u kojima oni imaju svoje akcije, onda je ludost na visokom položaju među ljudima.

Brilijantna retorika i sjajne titule, elegantna odela i fantastične kancelarije, nisu nikakav dokaz moralnog napretka ljudi. Isus opisuje vođe svog vremena drastičnim rečima:

"Teško vama, književnici i fariseji, licemeri, što jedete kuće udovičke, a pretvarate se dugim molitvama... koji čistite spolja čašu i tanjir, a iznutra ste puni grabeži i nezasićenosti... što ste kao okrečeni grobovi, koji spolja izgledaju lepi, a iznutra su puni kostiju mrtvačkih i svake nečistote. Tako i vi spolja se pokazujete ljudima pravedni, a iznutra ste puni licemerja i zloće..." (Matej 23:14,25–28).

Ova istina ne odnosi se samo na vođe. "Spolja gladac, iznutra jadac" je žalosno stanje sveta. Nepromenljivost ljudskog bića i njegove prirode je očigledna tokom cele istorije čovečanstva. Bolji svet je uvek bio

posledica promene čovekove nutrine. Eskalacija zloupotrebe vlasti u svetu postaje sve očiglednija. Uvek su postojali pojedinci i grupe koji su svoju ekonomsku, političku i religioznu moć koristili da bi vladali drugima. Današnja slika se ne razlikuje puno, osim, opet u kvantitativnom smislu. Ovaj se trend osim toga razvija u tom smislu, da se ti pojedinci međusobno nalaze i udružuju radi zaštite svojih zajedničkih interesa. Da tragedija bude još veća razvoj ne staje tu. Smatrajući se, zbog svoje ekonomske moći, elitom i "mozgom" ovog sveta, ovi ljudi shvataju preuzimanje vlasti u svetu kao potpuno normalan i opravdan potez. Sve to pod parolom da ovakav razvoj služi napretku i dobrobiti i danas najtraženijoj stvari – sigurnosti sveta.

Posmatrajući ovaj razvoj, u perspektivi "razvoja" moralnog stanja ljudskog roda tokom istorije, nije neosnovana pretpostavka da je pred nama period u istoriji čovečanstva kada će manifestacije zloupotrebe vlasti imati neshvatljive dimenzije i posledice. Vredno je imati u mislima i Isusove reči u pogledu ovakvih ljudskih inicijativa: *"Svako kraljevstvo koje je protiv sebe razdeljeno propada, i nijedan grad ili dom koji je protiv sebe razdeljen ne može se održati."* (Matej 12:25). U krugovima u kojima vlada pohlepa za vlašću nema mesta zakonu ljubavi. A gde nema mesta za ljubav tamo nema mogućnosti opstanku.

PIRAMIDALNA VLAST

Praksa koncentracije sile i vlasti u jednom vladaru potiče od davnih vremena i ukazuje na čovekovu težnju da se domogne božanskog trona i nezavisnosti od krajnjeg autoriteta i vere da postoji Stvoritelj kome je svaki čovek odgovoran. U paganskim koncepcijama postanka sveta postoji ideja o iskonskoj planini, koja se prva pojavila iz haotičnih vođa i smatra se "pupkom zemlje", centrom sveta i tačkom u kojoj se dodiruju nebo i zemlja. Takvo mesto smatralo se prikladnim za prebivanje vladara sveta – kralja, kome su se pripisivale osobine božanstva.

Vavilonska kula je smatrana takvom tačkom na zemlji. Penjući se stepeništem kule došlo bi se do "bab-el"–a, Božijih vrata, ulaska u hol božanstva. Ovaj koncept bio je povezan sa službom i ulogom kralja, koji je bio centar harmonizacije države i univerzuma, ujedinjenje božanskog i ljudskog, kralj–bog.

Dvorci tih vladara su građeni na poseban način da bi tako bili oličenje "božanskog sistema" koji je kralj stvarao oko sebe. Faraoni u Egiptu su smatrani otelovljenim božanstvima i građenjem palata i piramida su želeli da manifestuju silu, vlast i besmrtnost, osobine koje su im bile pripisivane. Medijci su gradili kraljevsku prestonicu Susan persijskom kralju. Sama kraljevska palata građena je u sedam krugova, svaki od njih u posebnim bojama, a šesti i sedmi krug su bili obloženi srebrom i zlatom. U samom centru sedmog kruga sedeo je kralj – "dobrotvor", "spasitelj", onaj "koji se pojavljuje u obliku boga". Kralj Navuhodonosor je bio jedan od vladara koji je zabranio obožavanje bilo koga drugog osim njega kao vladara i boga. Ova ideja i praksa se učvrstila i u drugim delovima tadašnjeg sveta. Aleksandar Veliki, i posle njega Rimsko carstvo, prihvataju i uvode ovu kultnu ceremoniju i praksu u svojim carstvima. Ovaj paganski sistem je bio temeljni kamen filozofije i prakse Rimskog carstva. U Rimskom carstvu Cezar se smatrao bogom. Posle raspadanja Rimskog carstva ista praksa nastavlja u religioznim i političkim krugovima sveta.

U sistemu koji se temelji na ovoj filozofiji, potraga za *vođom* koji odgovara zahtevima i nadanjima čovečanstva, podobnim da se ustoliči na samom vrhu, izgleda kao jedina alternativa. Istorija čovečanstva je neprekidno traženje "super čoveka" koji je u stanju da dovede svet do carstva mira i blagostanja. Radi se o osobi koja poseduje više od obične ljudske harizme a "božanskim posredovanjem" ima i poseban autoritet.

Neophodno je u tom slučaju postaviti sledeće pitanje – ako

čovečanstvo odbacuje mogućnost postojanja jednog istinitog Boga, koji se svetu otkrio u osobi Isusa Hrista, koja "božanska sila" u tom slučaju posreduje/delegira božansku dimenziju kralju, koji time postaje "kralj – bog"?

Odgovor je zapisan u Bibliji, u samom početku, da iza te ponude stoji onaj koji je prvi pokušao da postane više od stvorenja, i da bude Bog. Sam Sotona je u tim slučajevima posrednik tih "božanskih osobina", kako bi palog čoveka zabludom doveo do ostvarenja njegovog lažnog obećanja – "bićete bogovi". U vremenima dubokih svetskih kriza potreba za ovakvim vođom je uvek posebno izražavana. Svesno ili nesvesno, osobe koje prihvate model "piramide" dolaze i pod uticaj sila koje vladaju u tom sistemu. Koje vrste sila su prisutne u tom sistemu najbolje svedoči način čovekove vladavine u dosadašnjoj istoriji ljudskog roda.

Razumevanjem prirode sile i vlasti, kao i ljudskog bića koje je opterećeno konfliktom između dobra i zla u sebi, može da se dođe do uvida koliko je velika opasnost primenjivanja sile i vlasti u sklopu piramidalnog sistema, i kakve katastrofalne posledice ta praksa ima po čovečanstvo. Ovaj model vlasti je tokom istorije ljudskog roda, manje više, bio i ostao vladajući model. Taj model omogućuje koncentraciju vlasti do totalitarnih dimenzija, u sklopu jedne elitne grupe, i formalno u rukama jedne osobe. Takva filozofija vođstva i primene vlasti je i dalje kamen temeljac sistema koji omogućuje zloupotrebu vlasti i sile u svetu, bilo da se radi o ateističkim ili religioznim krugovima. Koncentracija vlasti i pripisivanje krajnjeg autoriteta jednoj osobi, vodi u najvećem broju slučajeva, mogli bi reći neizbežno, u zloupotrebu istih, bilo da je u pitanju svesna zloupotreba ili nesposobnost da se vlast i autoritet primenjuju na ispravan način.

"Model piramide" nije Božija ideja, i u svojoj krajnosti može da završi samo na način koji je suprotan Božijoj zamisli – vladavinom Anti-Hrista.

Ozbiljnost neispravnosti ovog sistema još je veća ako se podsetimo da je čovečanstvo uvek bilo u potrazi za osobom koja bi svojim "božanskim osobinama i sposobnostima" mogla popuniti vakum stvoren odbacivanjem Boga, ili zameniti nevidljivo božanstvo nekom vrstom "zlatnog teleta", vidljivog božanstva. Cilj toga je da čovečanstvu Bog na kraju i ne bude potreban, već da čovek sam bude bog. Model "piramide" temelji se na toj zamisli. Ovom zamkom i prevarom Sotona je otvorio put mogućnosti njegove vladavine nad ljudskim rodom. Biblija kaže da je on vladar ovog sveta i da je ceo svet u njegovoj vlasti (1. Jovanova 5:19). Ovo ne znači da Sotona vlada Božijim stvorenjem. On vlada unutar sistema kome je on autor, koga je ponudio čoveku i po kome čovečanstvo i danas funkcioniše.

Biblija konkretno opisuje dolazeći scenario tog procesa. Žalosno i strašno je da će svet doživeti još gore očitovanje zla. Apsolutno zlo – sam Sotona, će se očitovati kao kulminacija zla i zloupotrebe vlasti i sile, u osobi Antihrista. Božija reč govori o periodu na zemlji, koji će prethoditi Božijem potpunom preuzimanju vlasti, kada će svet u svom ustrajnom odbacivanju Boga, doživeti vladavinu zla pod vođstvom samoga Zloga.

"... jer najpre treba da dođe otpad, i da se pojavi čovek bezakonja, sin pogibli, protivnik koji se uznosi iznad svega sto se zove Bog ili se obožava, da će čak u Božijem hramu zasesti i proglasiti sebe Bogom." (2. Solunjanima 2:3b–4).

Period vladavine Antihrista će biti kulminacija zloupotrebe vlasti, manifestovana kroz ljudsku osobu – inkarnaciju Sotone. Karakteristike te vladavine su potpuna manipulacija i kontrola celokupnog čovečanstva putem sistema piramide, vođenim od strane jednog čoveka. U tom će se periodu očitovati najstrašnije posledice čovekovog otpadništva od Boga. Čovečanstvu će u tom periodu biti otkriveno da čovek nije svoj, nezavisni gospodar, i da kada je Bogu rekao svoje

"ne", ujedno je rekao i svoje "da" drugoj strani – Sotoni. Time će Sotonina želja za jedno kratko vreme biti ispunjena, da kroz čoveka, koga je svojom laži prevario, postane i fizički "bog" ovoga sveta.

Reč "anti" ima dvostruko značenje – protiv i umesto. Umesto nečeg i nekog drugog, biti na mestu koje pripada drugom. Ova tvrdnja se temelji na celokupnom Biblijskom izveštaju o čovekovom neispravnom načinu upotrebe delegirane vlasti. Ona je ujedno i najozbiljniji povod za proveru opravdanosti sistema u kojem se krajnja vlast i autoritet u upotrebi sile daje jednoj osobi – "vladaru na vrhu piramide".

DEMOKRATSKA VLAST

U takozvanom "slobodnom svetu", što je danas po shvatanjima mnogih isto što i "zapadni svet", demokratija važi za najprikladniji oblik po kome se društvo može organizovati. Pošto se radi o dobru celine, celina mora imati mogućnost da se izjasni. Demokratija u svom lepom teoretskom ispovedanju daje "sve mogućnosti" osobi da kaže svoje mišljenje i time utiče na razvoj situacije. Neko bi to još snažnijim izrazom formulisao rečima – "sila/vlast dolazi od naroda". Narod svojim izborom vlada! Time se takođe potvrđuje da je svaka ličnost podjednako važna i vredna, a to bi trebala biti i sama srž humanističkog društva. Posmatrajući deo sveta koji tvrdi da primenjuje demokratski sistem teško je ne biti ironičan. Očigledno je da se i u tom sistemu primenjuju metode koje demantuju teoriju. Nepravедno bi bilo ne reći da određena sloboda mišljenja postoji, kao i mogućnost da se na odluke (neke i donekle) praktično može uticati.

Ovaj model vlasti dobio je poprilične dimenzije i u crkvama, naročito u zapadnom svetu. Problem je u tome da Crkva Isusa Hrista nije organizacija koja se zasniva na principima i vrednovanjima sistema ovoga sveta. Crkva Isusa Hrista je takve prirode da nijedan model ljudske vladavine nije prikladan da se primenjuje u Crkvi. Vladavina u

Hristovoj Crkvi pripada njenom vlasniku – Isusu Hristu, a sve službe u Crkvi jesu služećeg i nadgledajućeg karaktera, a ne vladajućeg. U Hristovoj Crkvi odlučujući momenat nije u tome šta većina misli, već šta je Božija otkrivena volja. U skladu sa tim najvažnije pitanje je koliko je ideologija vođe i celine u skladu sa Božijom voljom.

Najveća zapovest dana Crkvi odnosi se na služenje i ljubav, a ne na silu i vladavinu bilo koje vrste, kada su u pitanju međuljudski odnosi.

U biblijskim izveštajima o donošenju odluka govori se terminima iz kojih se jasno vidi da se radi jednostavno o razumevanju Božije volje od strane pojedinca i grupe, a ne da je inicijativa u rukama čoveka. Zbog toga, iako ljudski govoreći, demokratija ima svojih prednosti nad ostalim sistemima, ni ona nije sistem koji garantuje čovečanstvu "raj na zemlji". Čovekov poziv nije prevashodno da izrazi svoju volju, nego da manifestuje Božiju volju u svojim odnosima sa drugima. Zbog čovekove grešne prirode, demokratija može u krajnosti biti sistem u kome se ostvaruje poslovice – "kol'ko ljudi – tol'ko ćudi". Pošto je Božija volja samo čovekovo dobro, tvrdnja, da je najbolji sistem onaj u kome se primenjuje Božija volja, nije ni preterivanje, a ne bi trebala biti samo utopija. Čovekova prava sloboda je jedino u čovekovom življenju po Božijoj volji! Stvoritelj je stvorio ljudsko biće slobodnim i za život u slobodi. Ograničenja sa Božije strane nisu umanjivanje ljudske slobode, već zaštita za ljudski rod.

6. SVETOPISAMSKI MODELI VLASTI

Sve do pojave kralja, u biblijskom izveštaju može se videti da je pristup upotrebi vlasti bio različit od strane onih koji su je primenjivali tokom istorije čovečanstva. Glavna poruka je da je Bog bio prvi i poslednji autoritet u svakoj situaciji.

PATRIJARSI I VLAST U STAROM ZAVETU

Božija reč spominje mnoge osobe koje je Bog upotrebljavao da bi vodio svoj starozavetni narod. Mnoga imena bi mogla da se spomenu pored onih najpoznatijih kao što su Avram, Mojsije, Isus Navin, Gedeon, Samson, Debora, Samuel, David i mnogi drugi. Time bi mogao da se stekne utisak da je Božija praksa takva da uvek upotrebljava jednu osobu, te se iz toga stvara zaključak da je ta osoba ujedno i vrhunski autoritet i vođa koga Bog treba. Neophodno je, zbog toga, objasniti Božiji izbor i način upotrebe tih osoba, kako je Bog na njih gledao i kakav mandat im je bio dodeljen.

Avram, otac vere, otac Božijeg odabranog naroda. Čovek koga je Bog smatrao svojim prijateljem i ukazao mu ogromno poverenje. Očinski pristup u upotrebi vlasti od strane patrijarha izraz je Božijeg očinskog srca i staranja za svoju decu i čovečanstvo. Iako Božiji izabranik Avram nije u svom konfliktu sa bratićem Lotom koristio mogućnost koju mu je položaj pred Bogom davao. Velikodušno je prednost u izboru dao svom "konkurentu", uzdajući se u Boga za svoju budućnost.

Josip, osoba koja je odigrala važnu ulogu u Božijem delovanju u svetu. Spasilac svoje familije, izraelskog naroda, u situaciji koja je pretila

uništenjem njegovog roda, u jednom anti-Božijem sistemu, Egiptu. Josip je ujedno i slika Isusa Hrista, Spasitelja celog sveta. U susretu sa braćom koja su ga prodala i izneverila, Josip ne koristi vlast koju mu pozicija daje, da bi se osvetio braći. Svestan Boga, Josip sam kaže da je Božija volja najvažnija i da je i njegova situacija bila pod Božijom kontrolom čak i u najgorim momentima. Time jasno naznačuje da je i on kao vođa samo u Božijoj službi, a da je svrha sa svima Božije izbavljenje.

Mojsije, jedan od najvećih vođa u istoriji Božijeg rada na zemlji, koga je Bog upotrebio na silan način da narod svoj izbavi iz egipatskog ropstva. Mojsije je, prema Božijoj reči bio prorok (*Osija 12:14*)! Ni u jednom trenutku nije vlast koju mu je Bog dao koristio u lične svrhe. Naprotiv, kada su ga i najbliži saradnici i rođaci napadali, on je stvar ostavljao u Božije ruke i molio za ozdravljenje onih koji su ga ogovarali (*4. Mojsijeva 12*). Težina i ugled Mojsijeve službe su bili takvih dimenzija da bi ga svaki narod nazvao kraljem! Međutim, niti je to bilo u Božijim mislima, niti je Mojsije ikada pomislio da tu titulu sebi pripiše. Sam je znao da postoji samo jedan kralj – Bog!

Isus Navin je posle Mojsija vodio izraelski narod u obećanu zemlju. Posle se ređaju imena sudija koje je Bog koristio da vodi svoj narod, među kojima su bili Gedeon, Jeftaj, Samson i mnogi drugi. Niko od njih nije postao kralj.

Posle vremena sudija dolazi Samuilo koga je Bog upotrebljavao kao proroka i na taj način vodio svoj narod. Samuilo je bio poslednji vođa u Starom zavetu koji je predstavljao Božiji tip vođe.

Njegovom službom završilo se, mogli bi reći vreme teokratije, period Božije direktne vladavine i vođstva svog naroda, kroz službe proroka i sudija.

Važno je zapaziti da su ove službe bile posredničkog karaktera i da im

je zbog toga dana funkcionalna, a ne poziciona titula. Poziciona titula podrazumeva atribute koji su vezani uz osobu koja zauzima tu poziciju. Kraljevska titula podrazumeva osobine čija je suma bliska "svemogućem" i zbog toga je ta titula u neznabožačkom svetu bila zamenjujuća – "umesto samog Boga"! Tu zamku Božiji narod trebao je da izbegne time što ne bi imao kralja kao vođu.

Osobe u službi proroka, sudije ili sveštenika, kao i ljudi oko njih, znali su da se radi o posredovanju i služenju, a ne vladavini. Kada bi osoba u jednoj od tih službi zaboravila da ima posredničku ulogu i počela da se ponaša kao da je ona *na mestu, ili umesto* vrhovnog autoriteta, time bi prekoračila svoju nadležnost i izneverila Boga koji joj je dodelio odgovornost. Dokle god su se ove službe držale u granicama njihove nadležnosti, dotle je vladala teokratija, Božija vlast nad svojim narodom, a same službe su bile od stvarne pomoći narodu.

Zbog toga Mojsije kaže narodu, koji ga optužuje zbog nedostatka vođe:

"... Što se svađate sa mnom? Što kušate Gospoda?" (2. Mojsijeve 17:2).

Mojsije pokušava da im skrene pažnju da on nije svemoguć da bi mogao da ispuni njihove potrebe, već da je i on, kao i sav narod, zavisn od Boga.

Kada vođa počne da vezuje ljude uz sebe, kao za onog kome moraju da se pokoravaju da bi primili pomoć, a ne ukazuje na Boga, kao jedinog od koga zavise, tada je vođa, bilo da je bio sudija, sveštenik ili prorok prelazio granicu svoje uloge i nadležnosti. To je momenat kada vođa počne da zloupotrebljava službu i poziciju koja mu je poverena. Time pokazuje da je zaveden da veruje da ima vladajuću funkciju, a ne služeću, kao što je Bog zamislio. Svako prelaženje granica koje su čoveku dane od Boga, unutar kojih ljudsko biće treba dodeljenom sposobnosti da služi Bogu i svojoj okolini, nije ništa drugo nego kušnja

da prihvati ono što je Sotona od početka ponudio ljudskom rodu – "bićete kao bogovi".

Božija namera sa delegiranom vlasti čoveku sadržana je u Isusovim rečima: "... koji god hoće da bude velik među vama, da vam bude sluga i koji hoće među vama da bude prvi, da vam bude sluga." (Matej 20:26–27).

IZNUĐENA MONARHIJA

Prelomna tačka u istoriji Božije teokratske vladavine u Starom zavetu je bio momenat, pri kraju Samuilove proročke službe, kada je Izrael odlučio da i oni, kao i svi drugi narodi, treba da imaju kralja. Do tada ga nisu imali, drugim rečima – nijednom vodi u Božijem narodu nije bila dodeljena titula kralja.

"Oni mu rekoše: 'Eto, ti si ostario, a sinovi tvoji ne hode tvojim putevima. Postavi nam zato kralja da nam sudi, kao što ga svi narodi imaju.'" (1. Samuilova 8:5).

Prorok Samuilo je u ovom zahtevu naroda video ogroman pogrešan korak i zato je reagovao. Međutim, Bog mu objašnjava šta se tu događa:

"Gospod reče Samuilu: 'Poslušaj glas naroda u svemu što ti govori; jer ne odbacuju oni tebe, nego mene odbacuju, da ne kraljujem nad njima.'" (1. Samuilova 8:7).

Sve do ovog trenutka, od samog izlaska iz Egipta, Bog je svoj narod vodio kroz službe proroka i sudija. Bog je ovako radio da bi Izraelski narod izbegao praksu paganskih naroda – uzvisiti čoveka i staviti svoje pouzdanje u njega, njegovu sposobnost da ih izbavi – umesto da se pouzdaju u Boga. Božiji narod je odlukom da imaju kralja, kao i svi

drugi narodi, odlučio da Boga, svog Kralja, zameni ljudskom osobom i na taj način je krenuo istim pogubnim putem kojim su neznabožački narodi hodali i koga je Sotona ponudio čoveku – "bićete bogovi"! Prilikom raspeća, vođe izraelskog naroda odbacile su Hrista, rekavši da oni nemaju drugog kralja osim Cezara (*Jovan 19:15*). Time Izraelski narod, jedini nosilac svedočanstva o istinitom Bogu i njegovoj kraljevskoj vladavini na zemlji, potvrđuje svoj izbor koga je napravio u vremenu proroka Samuila, i kreće još dublje u Sotonsku prevaru. Ovim dolazi do ogromne promene u načinu gledanja na vođstvo u Božijem narodu. Fokus se premešta sa Boga na čoveka. Svakako, Bog je još uvek prisutan i važan, ali pouzdanje je u kralja i ljudsku mudrost i snagu.

"Narod ne hte poslušati reči Samuilove i reče: 'Ne, nego ćemo mi imati kralja nad sobom, i bićemo i mi kao i svi narodi. Kralj će nad nama suditi, ići će pred nama i vodiće naše ratove.'" (1. Samuilova 8:19–20).

Ovo je verovatno jedna od najvećih grešaka koju je Božiji narod ikada napravio. Posle čovekovog pada u greh čovečanstvo se podelilo na one koji su odmah sledili ideju "bićete bogovi", i Božiji (na)rod koji je još uvek verovao da je Bog stvoritelj i vladar svega, i njihov Kralj. Sledeći tu liniju Božiji narod je i dalje manifestovao istinu da postoji jedan, istiniti Bog, i da je čovek njegov saradnik, a ne potencijalni bog.

"... rekoste mi: 'Ne, nego će kralj nad nama vladati. A Gospod, Bog vaš, bejaše vaš kralj.'" (1. Samuilova 12:12).

Zahtevom da i oni imaju kralja kao i svi drugi narodi, izraelski narod odbacuje poziv da bude narod svedočanstva o Božijoj kraljevskoj vladavini na zemlji. Ozbiljnost ovog izbora može najbolje da se vidi u Božijoj reakciji:

"Nije li sada žetva pšenična? Ja ću prizvati Gospoda i on će pustiti gromove i kišu, da razumete i vidite koliko ste krivo imali što ste pred

Gospodom iskali sebi kralja.' Samuilo zavapi ka Gospodu i Gospod pusti gromove i kišu u taj dan. Sav se narod poboja vrlo Gospoda i Samuila. I sav narod reče Samuilu: 'Moli se za sluge svoje Gospodu, Bogu svome, da ne pomremo; jer smo svim gresima svojim dodali i krivicu da ištemo sebi kralja.'" (1. Samuilova 12:17–19).

Iako su shvatili ozbiljnost svog pogrešnog izbora izraelski narod nije odustao od svoje namere i uveo je praksu paganskih naroda. Božije "prihvatanje" njihovog izbora nije potvrda ispravnosti izbora, već kompromis. Poznavajući čovekovu prirodu i tvrdoglavost, Bog kroz celu istoriju pravi kompromise sa čovečanstvom. Bog je upotrebljavao osobe i narode koji nisu u potpunosti radili ono što je bilo u skladu sa Božijom voljom. Kroz istoriju Božijeg naroda spominju se nebrojeni primeri kraljeva koji su vladali na način koji ni izbliza nije odgovarao Božijoj zamisli.

Neki od njih su shvatali da je njihova kraljevska služba poziv da narodu ukažu na pravog Kralja – samoga Boga. To shvatanje i praksu Božiji narod je trebao širiti među neznabožičkim narodima: *"Recite narodima: 'Gospod kraljuje!'" (Psalam 96:10).*

Međutim, ne samo da nisu širili Božiji model među drugim narodima, nego su prihvatajući paganski model, umanjivali mogućnost ispravne upotrebe vlasti. Kada je jedna osoba, kralj, prihvatila ulogu vrhunskog autoriteta, onda u očima ljudi postaje jedina osoba koja ima mogućnost i odgovornost za upotrebu vlasti. Ceo Starozavetni izveštaj govori o nemogućnosti ovakve misije.

Kraljevi koji su bili podređeni Bogu i poslušni njegovoj reči su do izvesne mere "delili pravdu", ali ni jedan nije mogao to činiti na način koji je bio potreban i zamišljen od Boga.

Nakon ovog izbora praksa pokazuje da se Izrael grdno prevario usvajanjem pogrešnog modela. U krizama koje su ih kasnije zadesile

Bog im napominje da pošto su Njega odbacili kao kralja, sada moraju da se oslone na kralja koga su sami izabrali: *"Gde ti je kralj tvoj? Neka te izbavi u svim gradovima tvojim. Gde li su sudije tvoje, za koje si govorio: 'Daj mi kralja i knezove!'"* (Osija 13:10).

Kralj nije bio, ni danas nije, niti će ikada biti, Božiji model vodstva svog naroda. Titula kralja je surogat, zamena za Boga. I Sotona ima tu titulu – "kralj ovoga sveta" što je dovoljno objašnjenje za situaciju u svetu.

BOŽIJA MILOST I POGREŠNA PRAKSA

Čitajući Bibliju, naročito Stari zavet, čovek se ponekad zbunjen zapita kako je Bog mogao blagosiljati ljude koji nisu bili "jako sveti" i nisu uvek radili po njegovoj reči? Neki idu tako daleko u tumačenju toga da misle da je Božiji moral možda promenljiv i evolutivan, to jest da i Bog s vremenom postaje "moderan" u svojim shvatanjima i da svoj moral prilagođava ovosvetskim trendovima. I pored toga što nama neke stvari nisu jasne i prihvatljive, Bog je još uvek isti i nije se promenio. Njegov je moral nepromenljiv, inače on nije Bog. Razlog da "dopušta" stvari koje stoje u suprotnosti sa njegovom prvobitnom zamisli nije u tome da je odjednom shvatio da je malo staromodan, već zato što kompromisnom milošću susreće ljudske slabosti.

Čovek je sklon verovanju da je duga praksa i ispravna praksa. Međutim, jedino ispravno je Božija prvobitna zamisao. Čak ako Bog daje svoj blagoslov nad svojim narodom, to nije dokaz da je ono što pojedinci i narod rade potpuno ispravno u Božijim očima.

Drugo, u okviru ljudske istorije, Božija se volja sprovodi u saradnji sa nesavršenim čovekom, koji je još uvek pod uticajem svoje grešne prirode i zbog toga naginje praktikovanju onoga što odgovara njegovoj prirodi. Nanovo rođenje nije odstranilo ljudsku grešnu prirodu, već je čoveku donelo mogućnost da živi u zajedništvu sa Bogom i da čini

njegovu volju, a time i umanju uticaj grešne prirode na njegov život. Verujem da će Bog u okviru ljudske istorije obnoviti sve ono što je od početka bilo ispravno, i na taj način manifestovati celom ljudskom rodu da je čovek, kada sledi Božije instrukcije i živi u zajedništvu sa Bogom, sposoban upravljati stvorenjem onako kako je Bog od početka zamislio (*Dela 3:19–21*). To je i svrha sa obnovom Crkve Isusa Hrista.

Ova obnova čovečanstva se pre svega odnosi na tri oblasti, koje su temelj Božijeg stvorenja i Božijeg ophođenja sa čovečanstvom. Upravo te tri oblasti su kroz sve vekove bile prevashodna meta Sotone u njegovoj borbi protiv Božije zamisli sa čovečanstvom.

Kralj

Čitajući Stari Zavet može se steći utisak da je kralj bio neophodan za Božiji narod, i da s obzirom da je to bila praksa "celoga sveta", da je sve bilo u redu izvan svake sumnje. Ipak, vrlo jasno je da to nije bila Božija volja i da je odluka odabranog Božijeg naroda da usvoji praksu paganskih naroda otvorila vrata nečemu što je poremetilo Božiju zamisao i red, te postavilo temelj za pogrešan i destruktivan način upotrebe sile i autoriteta. Posledice nisu bile negativne samo za Izrael nego za celo čovečanstvo. **Jer kada narod koji je pozvan da svojim načinom života bude svetlo svetu, počne prihvatati ono što svet praktikuje, onda putokazi nestaju.**

Bog nikada nije želeo da njegov narod ima kralja, osim njega samog. Hiljadama godina njegov narod to praktikuje i Bog u svojoj milosti blagosilja svoj narod. Ali, ta je praksa i dalje pogrešna u Božijim očima. I u ovoj će se oblasti stvari vratiti na ono što je bilo od početka. Jedini kralj svog naroda, i celog sveta, biće onaj koji je to bio i jeste, Isus Hristos, sam Bog.

A dok obnova ne postavi stvari na njihovo prvobitno mesto, dotle će još

uvek milost biti veća od ljudskog nesavršenog razumevanja i praktikovanja onoga što je Bog rekao u svojoj reči.

Hram

Bog nije želeo imati hram (*2. Samuilova 7:7*). Razlog je taj da Bog nije želeo sebe poistovetiti sa zgradom, ili sistemom koji je bio ograničen na jedno fizičko mesto. Hteo je da čovek shvati da je njegova prevashodna želja zajedništvo, zajedničko kretanje kroz život u pravcu ispunjavanja Božijih namera sa osobom, narodom i celim čovečanstvom. Ali, kada je Solomon sagradio hram, sa čežnjom i namerom da Boga proslavi, Bog je blagoslovio, iako nije to tražio od Solomona ili bilo koga drugog. Kada Bog blagoslovi ono što mi za njega radimo, lako je pomisliti da je to dokaz da je to ispravno i da tako treba da ostane. Forma je, međutim, u životu sa Bogom, podređena dinamici Božijeg otkrivenja i života, a ne obratno.

Kad je Isus došao i počeo da nagoveštava da će hram u Jerusalimu nestati (*Matej 24:1–2*), to je za izraelski narod bilo isto što i hula, jer hram je za njih postao sinonim za Boga. Međutim, Isus pokušava time da im otvori oči za istinu da hram ne može biti svetiji od samoga Boga (*Matej 12:6*). Ipak, sve što je srcem rađeno da proslavi Boga u Hramu, Bog je blagoslovio, iako sam Hram nije bila njegova ideja.

Brak

Proces "demoniranja braka" u sve većem je zamahu u svetu. Menjanjem biblijske definicije braka otvaraju se vrata poremećaju Božijeg reda u stvorenju na način čije su posledice mnogo gore nego što se danas može videti. Davanjem druge sadržine ovoj Bogom osnovanoj instituciji čovečanstvo se izlaže napadima zla kojima se samo ne može odupreti. Manipulacije vrednostima na kojima se temelji

život pojedinca i cele ljudske zajednice zatvara vrata Bogu, ali i njegovoj zaštiti nad čovečanstvom. Reći da sve to pripada "razvoju ljudskog roda" graniči se sa naivnošću koju je teško objasniti i još manje opravdati. Ljudsko biće koliko god da je sekularizovano, ima intuitivno znanje o onome što je u skladu sa prirodom i što odstupa od prirodnog. Koliko god sistem ovog sveta pokušava da se "oslobodi Boga", nutrina ljudskog bića nikada ne može da se degeneriše do te mere da izgubi Bogom danu sposobnost razlikovanja onoga što pripada ljudskom rodu i ono što mu ne pripada. Prevashodna namera zloga jeste da pokuša da uništi čovekovo božansko poreklo. To pokušava da čini time što izvrće Bogom dane životne oblike, stavljajući u njih perverznu sadržinu, te da naziva te forme normalnima. Zato je brak, kao Bogom dana forma za život ljudskog roda, na meti zloga, jer se rušenjem toga otvaraju vrata manipulaciji ljudskog roda do neshvatljivih dimenzija. Time se čovekova zloupotreba vlasti, koju mu je Bog delegirao radi saradnje oko upravljanja stvaranjem, sve više razvija na štetu samog čovečanstva i u skladu sa sotonskom ponuđenom laži: "Bićete kao bogovi".

7. ISUSOV MODEL

Pošto je Isus Hristos jedino otelovljenje Boga na zemlji, vrlo je važno pogledati njegov stav i praksu u odnosu na titulu kralja. Ako je iko u istoriji čovečanstva imao pravo na titulu i poziciju kralja – Isus Hristos je bio ta osoba. Istinski Bog i istinski čovek! Isus Hristos je kao čovek rođen u vreme kada je obožavanje čoveka kao božanstva u Rimskom carstvu dostiglo kulminaciju. Rimskog kralja, Cezara, su smatrali vrhovnim ljudskim autoritetom i pripisivali mu osobine božanstva. U tom se vremenu očituje i krajnje otpadništvo Božijeg naroda. Na njihov zahtev da razapne Isusa, Pilat im napominje da je Isus njihov kralj. Njihova reakcija na to jasno pokazuje koliko daleko su otpali od Božije prvobitne namere sa njima:

"Mi nemamo drugog kralja osim cara (Cezara)." (Jovan 19:15b).

Samo nekoliko trenutaka pre ovoga Pilat je u razgovoru postavio vrlo konkretno pitanje Isusu: *"Jesi li ti kralj judejski?" (Jovan 18:33)*. Iako, što je ponekad znao raditi, na sebi tipičan način, Isus ne odgovara ni sa "da" ni sa "ne", opet se iz njihovog daljnjeg razgovora nedvosmisleno može videti da titula kralja pripada njemu: *"Ali moje kraljevstvo nije odavde". 'Dakle ti si kralj?' reče mu Pilat. 'Dobro veliš – odgovori mu Isus – ja sam kralj.'* (Prevod Stvarnosti, Ivan 18:37).

Znači, što se i da zaključiti iz celog Svetopisamskog izveštaja, Isus Hristos Božiji sin jeste Kralj. On se ne stidi te titule, jer se sa njom i rodio. Niko mu od ljudi to nije dodelio, niti je on to silom ili na nepravedan način stekao. Njegov otac, Bog svemogući, jedini istinski Kralj, je svoju kraljevsku titulu preneo na svog Sina. Ali, on koji se ni u čemu nije ljubomorno držao svoje jednakosti sa Bogom (*Filipjanima*

2:6) nije ni ovu titulu gledao "kao plen koji se grabi". Iako je kao Božiji sin imao pravo na to, znajući da je i "sin čovečiji", Isus je odbio da ga na tu poziciju i postave.

"Ali kad Isus razume da hoće da ga dignu i da ga učine kraljem, otide opet u goru sam." (Jovan 6:15).

Ovim postupkom Isus čini nešto što izgleda čudno, ali je neophodno – odbija da prihvati titulu koja bi na jedan način "zavela ljude". Njegova misija na zemlji nije bila da utvrdi svoju poziciju, već da proslavi svog nebeskog Oca i da ljudski rod vrati u zajedništvo sa Bogom – izvorom svega što je ljudskom rodu potrebno, izvoru života i razlogu postojanja svega! Zbog toga je kao "Sin čovečiji" odustao od onoga što mu je kao Božijem sinu nedvosmisleno pripadalo. Time je takođe pokazao da niko na zemlji, pa čak ni on, nije mogao zauzeti mesto i titulu koja pripada samo Bogu – koji jeste istinski Kralj nad svim narodima. Isus time ostavlja primer ljudskom rodu i poruku svim vođama u svim vremenima.

ISUSOV ODNOS PREMA SILI I VLASTI

U svojoj prvosvešteničkoj molitvi, Isus izražava svoju svesnost da mu je Otac, Bog svemogući, dao svu vlast: *"Jer, ti si mu dao vlast nad svim ljudima, da svima koje si mu dao da večni život." (Jovan 17:2).*

Božansku silu i vlast Isus je manifestovao na mnoge načine tokom svog zemaljskog života:

"Onda ustade, zapreti vetrovima i moru pa nastade velika tišina. A ljudi, zadivljeni, upitaše: 'Ko je ovaj da mu se i vetrovi i more pokoravaju?'" (Matej 8:26–27).

"Ali, da znate da Sin čovečiji ima vlast na zemlji da oprašta grehe..." (Matej 9:6).

"A Isus je lečio Gospodnjom silom." (Luka 5:17).

Iz ovih biblijskih tekstova vidi se da je Isus imao svu silu i vlast. Ono što je isto toliko važno zapaziti je njegov odnos i način upotrebe istih. Ni u jednom momentu Isus ne upotrebljava vlast u svoju korist, da bi sebe promovisao i utvrdio na vladajućoj poziciji, niti da kontroliše i potlačuje ljude. *Isus silu i vlast upotrebljava da bi služio drugima!*

Nije svoj autoritet koristio da bi se obračunavao sa neistomišljenicima, *"kada su ga vređali nije odgovarao uvredom, i kad je stradao, nije pretio..." (1. Petrova 2:23).*

U ovome se vidi ogromna razlika između Isusa i svih drugih vođa. Umesto da je koristio svoju vlast i silu da bi sebi ugađao i druge sebi potčinio, Isus radi za dobro svakog čoveka, do te mere da je i život svoj dao. Njegova misija je da se drugačije carstvo, Božije carstvo, manifestuje na zemlji – carstvo mira i ljubavi, jer je Bog ljubav!

Stav prema sili i vlasti koga je Isus pokazao u svom životu na zemlji jeste Božiji model upotrebe delegirane vlasti čoveku. Svaki drugi način upotrebe vlasti suprotan je Božijoj zamisli, i normama Božije reči i zato klasifikovan kao zloupotreba.

ISUS "OBRĆE PIRAMIDU"

Osobe koje je Isus odabrao i pozvao da ga slede bili su deo kulture u kojoj je kralj bio neosporavajuća praksa. Ono što se stotinama, pa i hiljadama godina praktikovalo, ne dovodi se tako lako u pitanje. Za sledbenike Isusa Hrista je praksa povezana sa kraljevskom titulom bila veoma poznata, a i bliska njihovom snu. Izraelski je narod očekivao svog Kralja, Mesiju. Pod okupacijom Rima očekivanje Mesije je dostiglo svoj vrhunac. Potreba za oslobodiocem je bila ogromna. I

Mesija je došao! Istinski, od Boga poslan Izbavitelj.

*"Ime mu je: Savetnik divni, Bog silni, Otac večni, Knez mironosni."
(Isaija 9:5b).*

Mogu li se poželeći bolje vrline za vođu jednog naroda? Ne mogu, jer boljih nema od onih koje sam Božiji sin poseduje. Opet, njegov odabrani narod ga je odbacio! Razlog je tome u Isusovom načinu vođenja ljudi i upotrebe autoriteta. Bog mu je dao svu vlast, na nebu i na zemlji (*Matej 28:18*). Isus je znao šta mu je predano u ruke, i opet nikada nije postupao na način na koji vladari ovog sveta postupaju. U *Jovanu 13:1–17* Isus čini nešto što potpuno zbunjuje i njegove učenike. Da je koji od kraljeva ovog sveta bio prisutan kada je Isus prao noge svojim učenicima, verovatno bi ga potpuno ismejali i prezreli. Jer kraljevima i vođama sluge peru noge, a ne obratno. Najveći ikada rođen u ljudskom rodu, jedini istiniti Bog i istiniti čovek, jedini koji je ikada trebao i mogao da bude Kralj ovoga sveta, koji je svojom svemoći sve mogao podvrgnuti pod svoju vlast, on se spušta na nivo koji je u očima drugih bio najniži. Čoveku koji nije nanovo rođen i ne razmišlja na Božiji način ovaj postupak potpuna je ludost. U ovom postupku postoji jedan od najvažnijih momenata o kome treba da se razmišlja kada je u pitanju vođstvo.

Ako vođa svoju vrednost i svoj identitet ima u poziciji, takav vođa jedan je od onih koji sa vremenom postaje "neugodno iznenađenje", opasan za one koji ga slede. Za takvog vođu jedino je "slepa poslušnost" u sleđenju prihvatljiva. Bilo kakav negativan komentar i opoziciju takav vođa smatra napadom, ne samo na njegovu funkciju i poziciju, već i na njegovu ličnost. Nesposobnost da razdvoji te dve stvari ga čini opasnim vođom jer iz ličnih razloga može imati "lične obračune" sa svojim neistomišljenicima pod plaštom zaštite vođstva i takozvanih širih interesa. Takav vođa nije u stanju da služi drugima darovima koji su mu dani, već traži potvrdu svoje vrednosti kroz poziciju i autoritet. Takvima je pozicija sredstvo za ispunjavanje svojih

snova, potvrda da su neko i nešto.

Razlog Isusovom potpuno drugačijem načinu ophođenja sa ljudima je opisan u rečima: "... znajući Isus da mu sve Otac daje u ruke, i da on od Boga iziđe i k Bogu ide..." (Jovan 17:3). Isus svoj identitet i svoju vrednost nije imao u poziciji koja mu je od Boga bila dana. On je bio Božiji sin i to je bio temelj njegovog identiteta i njegove vrednosti. Čoveku bez Boga, nije moguće doći do potpuno zadovoljavajućeg iskustva u ovom pogledu. Jurnjava za ovim vrednostima se naročito izražava u ponašanju onih koji se dočepaju pozicije koja im nešto znači. "Daj čoveku poziciju i saznaćeš kakav je čovek!"

Da je ljudski razmišljao, verovatno bi i Isus, kao većina ovozemaljskih kraljeva i vođa, upotrebio svoju vlast da pre svega eliminiše i kontroliše svoje neprijatelje. Način na koji je Isus koristio svoj autoritet i vlast bio je jedini ispravan. Ali, isto tako je bio nerazumljiv i neprihvatljiv za ljude njegovog vremena, ne samo za neznabožačke narode, već i za Božiji narod. Ispravnost Isusovog načina bila je u onome što današnje čovečanstvo i priželjkuje, sa pravom očekuje od vođa – da svoje sposobnosti i svoju poziciju koriste radi dobra celokupne ljudske zajednice, a ne radi svojih sebičnih interesa.

Model vođstva koga je Isus Hristos praktikovao na zemlji nije samo različit od svih drugih, već i nemoguć da ga čovek bez Boga praktikuje! Pored svega, to je još uvek jedini ispravan način upotrebe sile i vlasti, pozicije i autoriteta vođe.

ISUS ODGAJA NOVI ROD VOĐA

Božije "presađivanje srca" u životima apostola je od tih ljudi načinilo vođe koji su bili prvenci novog tipa vođa u svetu. Apostoli su bili drugačije vođe. Njihov način ponašanja i upotreba autoriteta koji im je Isus Hristos dao, dijametralno se razlikovao od načina ostalih

religioznih i političkih vođa. Nova vrsta vođa, drugačijeg duha, počela je da se očituje u svetu. To je bio početak nečeg novog na zemlji, a u stvari se radilo o obnovi Božije prvobitne zamisli sa čovekom i njegovom ulogom u stvorenju.

"Sazvavši Isus dvanaestoricu, dade im silu i vlast nad svim zlim duhovima i moć da isceljuju od bolesti." (Luka 9:1).

Učenici su posle trogodišnjeg intenzivnog treninga trebali da nastave ono što je Isus počeo – reformisati, vraćati u prvobitno stanje Božiju zamisao sa čovekom i čovečanstvom. Apostoli su trebali da postanu njegova produžena ruka u danima nakon Isusovog odlaska sa zemlje. Sa vlašću koju im je Isus delegirao krenuli su u misiju. Upotrebljavajući autoritet poslanstva, sa vlašću koja dolazi od onoga koji ih šalje, Isusovi učenici počinju da doživljavaju neverovatne stvari. Zli duhovi im se pokoravaju, bolesni bivaju izlečeni silom i vlašću koja postoji u imenu Isusa, koji ih šalje. Opijeni osećajem sile, kao što to često biva sa ljudskim bićem, isti ovi učenici padaju u iskušenje da vlast, koja im je delegirana samo za "dobrotvorne svrhe", počnu da primenjuju i na druge načine. Jednom prilikom, kada je jedno samarijsko selo odbilo da primi Isusa, učenici reaguju na način koji razotkriva njihovo, još nedovoljno promenjeno, shvatanje autoriteta i vlasti:

"Kada su učenici Jakov i Jovan to videli, upitaše ga: "Gospode, hoćeš li da prizovemo oganj sa neba da ih uništi?" (Luka 9:54).

Reakcija Isusovih učenika je sa jedne strane "razumljiva", opet veoma čudna. Razumljiva zato što su i oni "samo ljudi", i rasli su u sistemu koga su svi narodi imali "od kada je sveta i veka". Njihov narod, Božiji narod, je istu praksu prihvatio jer su hteli da budu kao i svi drugi narodi i da imaju kralja. U ovakvom načinu razmišljanja očituje se klasično shvatanje vlasti od strane palog čoveka – vladati nad drugima i očitovati svoju silu kažnjavanjem onih koji se ne podvrgnu vlasti. Koliko god da je ta praksa njima bila normalna, čudno i možda čak

neshvatljivo je da učenici ne primećuju u svom druženju sa Isusom da njihov Učitelj ima drugačiji stav i da se ne ponaša kao ostale vođe u narodu. Isusova reakcija na njihovu reakciju u vezi situacije je vrlo oštra i ukoravajuća: *"Isus, okrenuvši se k njima, prekori ih, i reče: 'Ne znate kakva ste vi duha; jer sin čovečji nije došao da pogubi duše čovečje, nego da ih spase.'" (Luka 9:55–56).*

U jednoj drugoj situaciji, kada rimske vlasti, predvođene izdajnikom Judom, dolaze da uhapse Isusa, jedan od njegovih učenika uzima mač i u velikoj želji da zaštiti Isusa odseca uho jednom od njih. Isus ukorava svog učenika rečima: *"Vrati svoj mač na njegovo mesto, jer svi koji se mača maše, od mača će i poginuti. Zar misliš da ne bih mogao da zamolim Oca da mi sad pošalje više od dvanaest legija anđela?" (Matej 26:52–54).*

Isusov način upotrebe vlasti i sile je u potpunosti odražavao Božiju zamisao sa delegiranom vlasti čoveku. Svojim primerom Isus je nagovestio reformaciju u ovoj oblasti, obnovu prvobitne Božije zamisli. Njegove reči svojim učenicima govore o nečemu što je potpuno suprotno načinu vladanja u svetu. U *Lukinom jevandlju 21:24–27* u trenutku kada se Isusovi učenici prepiru oko toga ko bi od njih mogao biti najveći, (ko bi od njih mogao da sedne na vrh piramide, da bude kralj među njima) Isus im kaže da ko želi da bude najveći neka bude svima sluga. To su reči koje opisuju njegovu filozofiju vođenja i upotrebe autoriteta. Onda dodaje ono što je najvažnije – ja koji jesam Gospod (i Kralj), ja sam među vama kao sluga! Drugim rečima – Isus je vođa i svoju poziciju ne koristi da bi sebe uzdigao već da bi drugima bio na blagoslov. Njegov autoritet nije radi zaštite njegove pozicije, već da bi drugima pomogao. Njegova sila nije da bi se obračunavao sa protivnicima, već da bi činio dobro drugima. Njegova vlast se ne očituje u gaženju opozicije, već u spašavanju čoveka. Sredstva koja Isus koristi u svom vođstvu nisu ona koja ljudski rod koristi, jer njegovo Carstvo nije od ovoga sveta.

To su odlike vođe po Božijem ukusu! To je način upotrebe sile i vlasti koga je Bog od početka imao u mislima kada je čoveku delegirao deo svoje vlasti. Takva praksa otkriva Carstvo koje je drugačije, koje je Isus predstavio pred vođom ovoga sveta, Pilatom, koji je verovao da ima vlast a da niko drugi nije iznad njega.

Svakako, bez vere u Boga ova filozofija izgleda kao "nemoguća misija"! Čak ni sa verom u Boga, na žalost, nije često manifestovana na ispravan način. Često se pokaže da je vera u Boga za neke samo sredstvo pojačavanja svog autoriteta i vlasti nad drugima. Crkva nije izuzetak u tome.

Ljudsko biće neizlečivi je bolesnik – rob bolesti za koju do sada sam nije pronašao lek, a mogućnosti da će ga naći nisu vidljive. Dijagnoza bi se mogla ovako opisati. **Očima svoje grešne prirode, ljudsko biće najčešće vidi stvari prvenstveno iz perspektive svojih ličnih interesa. I pored intelektualnog kapaciteta sebičnost je često prepreka da uvidi potrebu za promenom u ovoj oblasti, a grešna priroda razlog nemoći da to ostvari. Problem je u čovekovom srcu!** Usuđujem se ovde izjaviti da ako bi čovečanstvo imalo još hiljade, pa i milione godina na raspolaganju, da ljudsko srce ničim ne bi moglo da se promeni! Ono je ranjeno neizlečivom ranom od koje samo Tvorac može da ga izleči.

Ni Isusovi učenici, iako sa velikim uvidom u ovoj oblasti, nisu bili u stanju da u praksi pokažu ono što su videli da Isus čini. Za taj korak je potrebno više od teorije. Potrebna je promena ljudskog srca. Način te promene jeste u onome o čemu Isus govori jednom od najvećih intelektualaca svoga vremena, farizeju Nikodemu. **Nanovo rođenje! Novo srce!** Pokajanje i obraćenje otvaraju vrata tome. Povratak Tvorcu i njegovoj reči, jedinom lečniku ljudskog srca i duše. Smisao promene je povratak prvobitnoj zamisli – da čovek u zajednici sa Bogom, vlašću koja mu je poverena, upravlja stvorenjem na dobrobit celog čovečanstva. **Isključena je mogućnost pogrešne upotrebe vlasti za**

vladavinu jednog ljudskog bića nad drugim!

8. ULOGA HRISTOVE CRKVE

Crkva je jedan od glavnih uzroka za stanje sveta! Isusove reči to potvrđuju : *"Ako so obljutavi, ne vredni više ni za šta, nego samo da se izbacni napolje i daje ljudi izgaze."* (Matej 5:13).

Da bi se zaustavila stihija zloupotrebe sile i vlasti u ovom svetu, Crkva mora prva da počne da manifestuje način o kome je govorio i koji je praktikovao njen osnivač i vođa Isus Hristos. Crkva je, prema Biblijskoj definiciji, zajedništvo ljudi koji su pozvani iz sistema ovog sveta u drugačije carstvo, potpuno novi sistem. Nanovo rođenje je neophodno iskustvo za promenu potrebnu za život u Božijem carstvu i za ispravno korišćenje delegirane vlasti. Daljnje objašnjenje ove promene je dano u *Rimljanima 8:29*, gde se navodi da je Bog predodredio da svi nanovo rođeni budu "saobraženi slici njegovog Sina, da on bude prvorođeni među mnogom braćom". U *Jevrejima poslanici 12:23* Crkva Isusa Hrista se naziva – Crkva prvorođenih.

Svojom smrću na krstu, Isus Hristos je doneo čovečanstvu stvarnu mogućnost da svoju grešnu prirodu promeni, da je "usmrti". Svojim uskrснуćem doneo je svakoj osobi stvarnu mogućnost, da se posredovanjem Duha Svetoga, nanovo rodi i da počne da se saobražava u karakter Isusa Hrista. Nanovo rođenje nije garancija da će osoba uvek imati i ispravnu praksu u ovoj, kao ni u drugim oblastima života. Ali, to iskustvo vraća ljudsko biće u stanje u kome je bilo pre pada u greh i osposobljava ga da kroz svoj obnovljeni kontakt sa Bogom živi na način koji je po Božijim načelima, a inače mu je nemoguć.

To je početak svake reformacije koja je ljudskom rodu potrebna kako bi

se željene i neophodne promene dogodile u ovom svetu. A tu je, što je veoma važno, početak i onoga što Božija reč naziva Crkvom. Bez nanovog rođenja, bez te temeljne promene srca, koja je rad Duha Svetoga, pojedinac, a samim tim ni religiozna institucija, nije u stanju biti predstavnik Boga i njegovog Carstva na zemlji. Način na koji Crkva danas funkcioniše u svetu je dovoljan dokaz njene nesavršenosti i nesposobnosti da živi na nivou njenog poziva. Ponekad, ono što se naziva Crkvom, nije samo nesavršena manifestacija već i anti-propaganda Božije zamisli. Ozbiljnost uloge koju Crkva ima je u tome da ljudi izvan nje često stavljaju znak jednakosti između Crkve i Boga. Drugim rečima: kada Crkva nešto radi, onda i Bog tako radi. Zbog toga što je Crkva Božiji prvenstveni instrument i "mesto" njegovog otkrivanja svetu, onda ovu, kao i sve druge važne istine, Bog želi pre svega otkriti, obnoviti i uspostaviti u svojoj Crkvi. Ako Crkva koja je Božiji hram, ne veruje i ne praktikuje Božiji red, kako može očekivati da svet koji ne veruje u Božije postojanje to čini? Ako u Crkvi nema manifestacije Božijih principa onda je svet bez svetla i slepe vođe vode slepce, te svi u jamu padaju. Današnje stanje sveta svedoči da stvari u Crkvi nisu u mnogo boljem stanju nego u svetu.

PRAKSA PRVE CRKVE

Crkva je tokom istorije uglavnom živela na nivou koji je daleko ispod onoga koji joj je Bog odredio i za koji ima Bogom dane mogućnosti i sredstva. Izveštaj Dela apostolskih opisuje Crkvu koja je imala ogroman uticaj na društvo u kojem je živela. Apostoli su uživali veliko poštovanje i vernici su bili omiljeni među narodom.

Bog je svoju silu manifestovao kroz apostole, i druge vernike, na način koji je ljudima pokazivao pravu sliku o Bogu. Božija dobrota očitovala se kroz isceljenja, oslobođenja od zlih sila i mnoga druga čudesa. Dinamičnost života prve Crkve bila je najbolja ilustracija onoga što je Bog zamislio sa Crkvom: *"Njegova namera je bila da se sada, kroz*

Crkvu, poglavarima i vlastima na nebesima obznani mnogostruka Božija mudrost, u skladu s njegovim večnim naumom, koji je ostvario u Hristu Isusu, našem Gospodu." (Efescima 3:10–11).

Posle svog rađanja, na dan Duhova, Crkva Isusa Hrista je kao slobodan duhovni pokret, svojom praktičnom duhovnošću širila Radosnu vest Jevanđelja po celom svetu. Jednostavni ljudi, zajedno sa visoko obrazovanim ljudima, manifestovali su Božiji pogled na čoveka i zajednički život ljudi pod Božijom upravom. Vrlo često u Novom zavetu spominje se velika iznenađenost okoline u pogledu onoga što su videli u prvoj Crkvi, a što je društvu tog vremena nedostajalo.

O prvoj se Crkvi govorilo kao faktoru koji je "uzbunio ceo svet" (*Dela 17:6*). Apostoli su shvatili lekciju koju ih je Isus naučio i kroz iskustvo nanovog rođenja počeli živeti novi život. Umesto borbe za titule i pozicije prvi hrišćani gledali su jedan na drugoga kao braću, kao što su i bili, a Isusa Hrista držali za Glavu i Kralja Crkve. Iako ni njihovi odnosi nisu bili oslobođeni konflikata, ipak je Bog mogao da se očituje kroz njihovo iskreno zajedništvo. Nepodeljeno davanje vodećeg mesta u Crkvi – Isusu Hristu, koji je za njih bio neprikosnoveni vođa i jedini Poglavar svoje Crkve, davalo je Crkvi ogroman autoritet i velik ugled i poštovanje.

Ni jednom od dvanaestorice učenika titula glavnog vođe nije bila dodeljena! Nikome Isus nije dao autoritet za poslednju reč u donošenju odluka. Božija namera bila je da obnovi svoj prvobitni model vođenja svog naroda – da je on jedini Vođa i Kralj svog naroda, a da su ljudi, od Boga pozvani u razne službe, posrednici i sluge.

9. POVRATAK KRALJA

U svom razvoju Crkva je imala i svetle i mračne periode. Mračni periodi su vremena kada Crkva postaje liberalna i ne drži se istina koje Sveto pismo opisuje kao nepromenljive. Pod pritiskom okoline i iz straha da ne bude "staromodna" Crkva se zna prilagođavati vrednovanjima koja su prihvatljiva u svetu. Zato je i Crkvi Isusa Hrista u takvim periodima potrebna obnova. Duhovna obnova Crkve je period u kome pojedinci ili grupa ljudi, uz pomoć Duha Svetoga, otkriju istine u Božijoj reči, koje je Crkva tokom dužeg perioda zanemarivala ili su Crkvi bile sakrivene. Cilj svake duhovne obnove je da oživi te zaboravljene istine Svetog pisma i da u Crkvi obnovi Božiji red. U Prvoj hrišćanskoj Crkvi obnovljen je Božiji red u pogledu vođstva i vraćen na prvobitni Božiji model. Isus Hristos je svojim načinom ukazao na istinu da je Bog jedini pravi lider svog naroda i da to nije samo teorija, već da Božiji narod mora da razume i prihvati taj model kao stvarnost, a ne samo simboličnost u ovom vremenu.

Različiti ljudski faktori su tokom istorije uticali na slobodu Crkve, te se Crkva sve više udaljavala od biblijske zamisli i postajala institucija. Umesto pokretnog "šatora sastanka", Crkva se kroz istoriju pretvarala sve više u statični hram, sa ljudski komponovanim obredima i hijerarhijskom vladavinom. Na taj način ljudski faktori sve više preuzimaju vlast nad njom. Od Isusove naredbe – "džabe ste primili, džabe i dajte", vođe takvog crkvenog sistema unovčavaju jevanđelje, prodavanjem oprostena greha i dajući time narodu do znanja da su oni "vlasnici Božijih tajni i njegove Crkve" ovde na zemlji. I pored nedvosmislenih reči Isusa Hrista svojim učenicima, u Crkvi su uvek postojali oni koji su gradili hijerarhijski sistem! To su najčešće bile osobe koje su imale ambiciju da nešto postanu, ljudi željni sile i vlasti.

Za njih nije problem da te svoje ambicije ostvare uz pomoć Božijeg imena. Takvi ljudi ne biraju sredstva, za njih ni Božija reč nije ništa drugo nego sredstvo za ostvarivanje svojih ciljeva.

Postojanje različitih službi u Crkvi nije nikada trebao postati razlog da se stvori sistem u kome bi neko bio iznad drugog, naročito ne sa ciljem da zauzme mesto koje samo Hristu pripada.

Onaj koji sedne na mesto koje Hristu pripada se u Svetom pismu naziva Anti-Hrist!

Jevanđelje – Radosna vest o Božijem carstvu, uklanja čoveka sa pozicije kralja na koju se je popeo i vraća to mesto Bogu kome i pripada. U Božijem carstvu nema mesta ni za faraona, niti za Cezara, niti za osobu koja se bilo kojim sistemom proglasi njegovim jedinim zastupnikom na zemlji. Nikome sa namerom da sebe postavi iznad drugih i koristi ih za svoje interese nema mesta u Božijem carstvu. U Božijem carstvu nema mesta za osobu koja želi da prisvoji titulu i poziciju veću od one koju je sam Bog svakom među ljudima odredio – "da bude svima sluga"! To ne odgovara čoveku kojim grešna priroda upravlja, niti sistemu koji je ljudski rod stvorio bez Boga.

To jeste jedan od razloga zbog kojeg su prvu Crkvu politički i religiozni vlastodršci smatrali nedobrodošlim i smetajućim faktorom njihovog vremena. Oni su imali druge namere, kojima Isus i njegov model nisu odgovarali. Zato su ga progonili i razapeli. Zato su isto to kroz sve vekove radili i sa njegovim pravim sledbenicima, sa pravom Crkvom Isusa Hrista.

Iako na temelju Svetog pisma i Isusovih reči nikada ne bi trebalo da dođe do hijerarhijske prakse, opet se ta greška stalno ponavlja i u Crkvi. Nedugo posle širenja jevanđelja po svetu, u novorođenoj Hristovoj Crkvi, pojavljuju se oni koji Crkvu pokušavaju da prisvoje. Umesto da joj, kao apostol Pavle, služe onim darom koji im je dan, oni

uvode stari sistem piramide, kojim iznova ruše ono što je Bog počeo da obnavlja. Vladari zemalja čine medvedu uslugu Jevanđelju time što Crkvu proglašavaju državnom i time je čine delom političkog sistema. Na taj način ponovo vraćaju kralja na poziciju "boga" u tom sistemu. Crkva postaje sve više instrument u rukama političke vlasti. Ujedinjavanje vere i političkog sistema razvija se kroz vekove u najuticajnijem faktor u ljudskom društvu. Car Konstantin (285 – 337. godine) proglašava Hrišćanstvo državnom religijom. Odstupanje od Hristovog modela i ulaženje u sistem ovoga sveta vraća kralja na poziciju koju su mu neznabožački narodi od davnina davali. Bog je iznova uklonjen sa svog pravog mesta u njegovoj Crkvi. Crkva, sjedinjena sa političkom vlašću, je tokom istorije ostavila tragove nedostojne Božijeg imena i svoje uloge u svetlu. Žalosna činjenica je da se stvar ni do današnjeg dana nije mnogo promenila.

Ako Crkva Isusa Hrista, koja je *"stub i uporište istine"*, (1. Timoteju 3:15), nije nosilac ispravnog modela, onda svet hoda u tami i biva prepušten zloupotrebi sile i vlasti, te ostaje bez svetla koje ispravna biblijska praksa daje. Današnji svet poprište je zloupotrebe sile i vlasti takvih dimenzija, naročito u ime bogova raznih religija, da izraz "pakao na zemlji" nije više religiozna mašta, već na putu da postane tragična stvarnost ljudskog roda. Ateistički humanizam i religiozni sistem u kome je Bog samo drugo sredstvo vladanja, predstavlja kombinaciju koja svet može dovesti do tragičnog stanja u međuljudskim odnosima. Ovakav scenario daje povod pesimizmu u političkom, ekonomskom i duhovnom razvoju sveta. Beznadežnost postaje sve više sastavni deo svakidašnjice, ne samo u pojedinim delovima sveta, već globalno.

10. PRAKSA U EVANĐEOSKIM CRKVAMA

Hrišćanstvo kao celina nije uvek kroz istoriju pokazalo ni sposobnost ni iskrenu želju da se u svim oblastima svoje prakse podvrgne autoritetu Božije pisane reči. Posmatrajući praksu danas očigledno je da se situacija nije temeljno promenila. Hrišćanstvo je, u mnogim takozvanim hrišćanskim zemljama, izgubilo svoju originalnu formu, najčešće mešavinom biblijskog jevanđelja i kulture naroda u zemlji. Iako niko od ljudi nema mandat da odluči ko pripada Hristovoj Crkvi, ipak Sveto pismo poziva da prepoznamo ljude, i crkve, po njihovim rodovima. Hristova Crkva ne poznaje granice koje postoje zbog institucionalne podele Crkve. U svim crkvenim pravcima postoje ljudi koji su Božija deca, ne zbog pripadnosti određenom crkvenom pravcu, već zbog iskustva koga imaju verom u otkupljujuću žrtvu Isusa Hrista. Ipak, Božija reč kaže da neće svako ko kaže "Gospode, Gospode, ući u Carstvo nebesko"! Biblija je nedvosmislena u tvrdnji da osobe koje su nanovo rođene Duhom Svetim i priznaju Isusa Hrista kao svog ličnog, i jednog Spasitelja čovečanstva, pripadaju njegovoj Crkvi, bez obzira kojoj crkvenoj instituciji pripadaju.

Bog je uvek imao svoj "ostatak" u mračnim vremenima Crkve koji je nastojao da sačuva svoje srce od otpadništva i pogrešnog sistema. Taj "ostatak" je bio nosilac originalne Božije zamisli sa Crkvom. Ne u smislu savršene manifestacije istoga, već iskrenošću srca "da niti oduzme niti doda" onome što je Bog rekao u svojoj reči (*Otkrivenje 22:18–19*). U takvim vremenima Bog bi našao čoveka koga bi podigao kao svoj glas u pustinji. Jedan od tih koji je imao hrabrosti da podigne glas protiv manipulativne prakse tadašnje Crkve, bio je Martin Luter (1483 – 1546). Rodio se Protestantizam.

Ustati protiv giganta koji je kontrolisao živote ljudi, i tvrdnji da je jedina ustanova na zemlji koja ima mandat da predstavlja Boga, nije bila mala stvar. Oni koji sebe smatraju vođama i prosvetiteljima naroda, a hijerarhijskim sistemom sebi omogućavaju da upravljaju Crkvom i vladaju narodom, ne trpe osobe koje imaju Božiji poziv i hrabrosti da postavie znak pitanja na opravdanost njihovih metoda i primene sile i vlasti. Bog je kroz Martina Lutera pokušao da vrati Crkvu na pravi put u pogledu nekih temeljnih istina jevanđelja. Iako ni on sam nije imao potpuno razumevanje jevanđelja u nekim oblastima, Martin Luter je video istinu, koja je zbog crkvene pogrešne prakse, bila sakrivena narodu. Otkrivenje o čovekovoju opravdanosti po veri u Isusa Hrista i njegovo delo na krstu bilo je u suštoj suprotnosti sa praksom tadašnje Crkve, koja je spasenje i oprostenje greha smatrala "svojom imovinom", te je isto delila narodu uz novčanu nadoknadu. Isusove reči "džabe ste primili džabe i dajite" nisu očigledno u to vreme imale autoritet za tadašnju Crkvu.

Druga istina koja dobija novo svetlo je ta da nas je Isus Hristos *"svojom krvlju izbavio od naših greha i učinio nas carstvom, sveštenicima svoga Boga i Oca..."* (Otkrivenje 1:6). Spasenje je dar, a svi nanovo rođeni vernici su na jedan način pozvani da vrše sveštenučku službu. Novozavetna teologija ne daje mesta podeli na "profesionalce i amatere", na kler i laike.

U protestantskim krugovima filozofija vođstva ne gradi se na izrazito naglašenom hijerarhijskom sistemu, sa jednom osobom na vrhu piramide. Protestantizam nema čoveka koji je glava Protestantске crkve. Drugim rečima, lokalne crkve unutar Protestantizma su slobodnije i nisu pod kontrolom autoriteta jedne osobe. Pošto je Protestantizam obuhvatan pojam svakako da postoje varijacije i u ovom pokretu. Tvrditi da je Protestantizam u svojoj celovitosti uspeo da reformiše celi tadašnji crkveni sistem i manifestuje viši nivo u oblasti vođstva i biblijskog načina upotrebe sile i vlasti, bilo bi neskromno i neispravno. Iako je teološki pristup protestantsko–evanđeoskih crkava

ovoj problematici u osnovi vrlo različit od prakse koja zastupa verovanje u vrhunskog vođu crkve, osim Isusa Hrista, ipak je stvarnost u protestantskim krugovima u oblasti vođstva sve češće slična "piramidalnom sistemu".

Namera sa ovom knjigom nije da detaljno razgleda sve modele vođenja u različitim protestantskim, naročito evanđeoskim pokretima, da bi se došlo do idealnog modela, te da se isti po svaku cenu pothrani biblijskim tekstovima koji se odnose na ovu tematiku. Prvenstvena namera je da se pre svega ukaže na stav u odnosu na ulogu vođe/lidera u hijerarhiji koja se temelji na nebiblijskim vrednovanjima, te da se skrene pažnja na praksu u današnjim protestantsko evanđeoskim krugovima, koja sve više liči na "piramidalni sistem".

TEOKRATIJA – UTOPIJA ILI MOGUĆNOST?

Teško je kroz istoriju naći period u kome je Božiji narod, bilo da se radi o starozavetnom Božijem narodu – Izraelu, ili o novozavetnom Božijem narodu – Crkvi, uspeo da manifestuje biblijsku teokratiju, Božiju vladavinu na zemlji u saradnji sa čovekom, što je bila Božija prvobitna zamisao.

Tvrđnja o štetnosti hijerarhije, koja jednoj osobi daje neopravdano i štetno veliku količinu vlasti, ne ide u prilog stvaranju demokratskog sistema u Crkvi. Čitajući Novi zavet i naučavanje o životu Crkve, može se naslutiti da postoji "izvesna duhovna hijerarhija" u prvobitnoj hrišćanskoj zajednici, Crkvi. Važno je ipak videti da se u toj "biblijskoj hijerarhiji" ne govori o količini vlasti koja se dodeljuje osobama da bi vladali Crkvom, već se radi o harizmama, darovima – merama milosti dodeljenim osobama, radi služenja Crkvi i svetlu.

Teokratija je jedini ispravan model vođstva i upravljanja. Teokratija je Božija vladavina svetom i čovečanstvom koji su njegovo vlasništvo.

Bog je odlučio od samog početka da to ostvaruje u saradnji sa svojim najuzvišenijim stvorenjem – čovekom. Problem je da čovek, nakon pada u greh, nije sposoban manifestovati teokratsku vladavinu na ispravan način ni modelom "kralja", niti putem demokratskog sistema u Crkvi. Termin "teokratska vladavina" zloupotrebljavan je kroz istoriju, što je slučaj i danas u mnogim zemljama u kojima se u ime Boga i teokratije primenjuju najstrašniji oblici zloupotrebe sile i vlasti u vidu religiozno – političke diktature.

Ako Crkva nije "svetlo svetu" u ovoj oblasti, kako će se onda "razotkrivati dela tame" koja su sve brojnija u ovoj oblasti. Ako Crkva Hristova nije "so svetu", primer u svom načinu upotrebe sile i vlasti, kako će onda svet moći da okusi nešto više od bljutavog ukusa korupcije, koja svoj smrad sve više širi u političkim, ekonomskim i religioznim krugovima sveta?

Da bi teokratija mogla da se ostvari u okviru ovozemaljske istorije čovečanstva potreban je model drugačiji od ova dva klasična po kojima čovečanstvo funkcioniše. Upravo je to i poziv koga je Isus Hristos dao svojim učenicima. Crkva, koju je Isus rekao da će izgraditi na temelju koji je sagrađen od istine da je on Mesija, Božiji sin i kamen temeljac Crkve, jeste Crkva koju ni paklena vrata neće nadvladati (*Matej 16:13–18*). Ta Crkva je ujedno i jedini mogući instrument za manifestovanje ispravne teokratije na zemlji.

PASTOR – TIM – TEOKRATIJA

Većina evandeoskih crkva imaju pastora i starešinstvo, ili neku drugu vrstu vodećeg tela. Naziv za grupu se možda razlikuje imenom, ali je uloga slična. Pastor je u tim krugovima onaj "istureni vođa", glava mesne crkve, a to ne bi trebao biti. U funkciji je pastora, a trebao bi biti pastir – saradnik Pastira Crkve – Isusa Hrista, i to samo kao jedan deo u timskom vođstvu. Timsko vođstvo, starešinski model vođstva crkve

opisan je u Antiohijskoj crkvi. U tom modelu Isusova pastirska služba je izražena kroz službu apostola, proroka, evanđeliste, pastira i učitelja. Ove službe zajedno izražavaju Isusovu pastirsku službu nad njegovim stadom – Crkvom (*Efescima 4:11–12*). Ni jedna od tih službi sama nije dovoljna za pastirsku službu koja je potrebna u Crkvi, bilo globalnoj ili mesnoj zajednici, niti ima autoritet nad ostalim službama.

Pastor se obično smatra pastirom stada, istovremeno i nekom vrstom "šefa". U većini takvih slučajeva pastor ima najveći uticaj na život zajednice, ne samo propovedanjem već i "količinom vlasti". Šta pastor kaže ima uvek veću težinu od onoga što "običan vernik" kaže. Upravo ova terminologija otkriva, nepisanu, ali vrlo očiglednu praksu u većini evanđeoskih crkava.

U crkvama koje su bročano veće, ako postoji više pastora, obično jedan od njih dobije titulu "prvog pastora", ili "senior pastora". To znači da je taj pastor malo iznad drugih pastora i time ima veći uticaj i vlast u crkvi, i da njegova reč najčešće bude i poslednja reč u odlučujućim situacijama. U velikom broju evanđeoskih crkava je glas tog "prvog pastora" ujedno i jedini glas od važnosti. Narodnim jezikom, ono što pastor kaže jeste "da i amin"! Izrazi kao što su "prvi i drugi pastor", ili "glavni starešina crkve", koji su danas normalni deo terminologije vođstva u mnogim evanđeoskim krugovima, jasno ukazuju na hijerarhijsko razmišljanje, koje Isus nije naučavao niti ga Novi zavet zastupa. Čest slučaj u takvim crkvama je da je pastor onaj koji vodi crkvu, čuje Božiji glas i dobija otkrivenje o Božijoj volji za crkvu. Druge službe i članovi crkve tome treba da se pokoravaju i svojim darovima da pomažu i doprinesu da pastor ostvari viziju koju ima, a za koju kaže da je primio od Boga.

Jedan od argumenata kojim se pothranjuje takva filozofija vođstva jeste taj da bi u suprotnom, ako bi vođstvo bilo pluralno, onda bi crkva imala dve ili više glava. Telo sa dve glave je nenormalno, monstrum, objašnjenje je takvih vođa. Tvrđnja je bez ikakve sumnje tačna –

normalno telo ima samo jednu glavu, i tako je i sa Hristovim telom, to jest njegovom Crkvom. Problem je u tumačenju, ne u tvrdnji.

Ako je Isus Hristos glava svoje Crkve, onda je stvar rešena, kako na globalnom tako i na lokalnom planu! Ni u lokalnoj crkvi ne odlučuje niko drugi neko Hristos! Zato ni lokalnoj crkvi nije potrebna još jedna "glava" – u osobi pastora!

Drugi argument koji se često spominje u korist piramidalnog sistema u evanđeoskim crkvama jeste taj da bi u suprotnom, to jest u pluralnom vođstvu, crkva bila vođena demokratskim putem. Demokratija podrazumeva glasanje i druge "svetske metode", a Crkva nije demokratija već zajedništvo u kome Bog treba da vlada, a ne ono što većina izglasa. Crkva je naime teokratsko uređenje. Ponekad je ta teokratija slična onoj koju je jedan pastor opisao rečima: "U našoj crkvi vlada teokratija – i moje ime je Teo!"

Zastupa se u tim krugovima mišljenje da neko mora imati poslednju reč, naročito u situacijama u kojima se shvatanja razmimoilaze, a potrebno je doneti odluku. Zbog toga je potrebno da neko ima odgovornost i autoritet da kaže tu poslednju reč. To je takođe potpuno neosnovana tvrdnja ako se gleda na Božiju reč. Nigde u Pismu ne postoji slučaj da je jednoj osobi u Novom zavetu dana vlast od Boga da uvek donosi krajnje odluke. Činjenica da je Bog upotrebio jednu osobu da kaže "poslednju reč" u nekim situacijama, nije dotičnu osobu učinilo stalnim autoritetom za donošenje odluka.

Demokratija u Crkvi Isusa Hrista ne može se graditi na činjenici da svi imaju istu vrednost i da je mišljenje svakog člana važno, kao što su i uloga i doprinos svakog člana bitni. I pored toga demokratija nije ispravan metod u Božijem Carstvu, niti će ikada biti. Jer vlast i sila ne dolaze od čoveka i naroda, već od Boga. Glasanje nije Božiji način – već vođstvo Duha Svetoga. U prvoj Crkvi, pri izboru apostola, bacali su kocku, jer su time hteli pokazati da između onih koji su imali jednake

mogućnosti da budu odabrani, oni žele pokazati da odluku stavljaju u Božije ruke (*Dela 1:21–26*). Da je bilo demokratsko glasanje verovatno bi stvar završila na drugi način, jer koliko ljudi toliko i čudi, vrlo često čak i u Crkvi. Slučaj nije bio ni taj da je jedan od apostola imao vlast da odredi ko će uzeti Judino mesto.

Teokratija se tako izražava zajedničkim podređivanjem Božijoj volji, koju jedna osoba nije uvek sposobna da u potpunosti shvati i razume, isto kao što ni grupa ljudi nije sposobna da samo ljudskim rezonovanjem i diskusijama dođe do ispravnog zaključka. Važan momenat u teokratiji je poznavanje Božije volje prvenstveno otkrivene u Božijoj pisanoj reči, te zajedničko prepoznavanje iste, uz pomoć Duha Svetoga koji živi u svim nanovo rođenim vernicima. U Delima apostolskim jasno se vidi da je Duh Sveti upotrebljavao različite osobe pri rešavanju različitih situacija. Ono što bi se dogodilo jeste da bi osobe sa onim darom koji je bio prikladan "da čuje" Božiji glas baš za tu situaciju, čule šta Bog želi reći u toj situaciji, dok bi drugi to prepoznavali kao Božiji glas.

Sećam se jedne situacije u crkvi u kojoj sam upravo počeo raditi. Na sastanku grupe koja je sačinjavala vođstvo crkve zajednički smo definisali problem koji je bio očigledan. Pošto smo mi različiti kao ličnosti Bog nam je u skladu sa tim dao i različite pozive. Evangelizatori i proroci su obično malo dinamičnije ličnosti od pastira i učitelja i u skladu sa tim su i njihove reakcije ponekad malo "drastičnije". Moja reakcija u vezi ovog problema je bila otprilike ovakva: "U redu, onda ovo moramo menjati, i nabolje bi bilo da uradimo ovako i ovako!" Na taj predlog je došao komentar druge osobe u grupi koja je rekla: "Da, treba ovo da menjamo, ali možda ne na taj način." Kada je osoba opisala način na koji je ona mislila da bismo to trebali uraditi, ja sam odmah u mom srcu prepoznao da je bolje da uradimo tako kako je ta osoba predložila. I drugi u grupi su prepoznali da bi tako bilo bolje. Osetio sam radost i neku vrstu olakšanja. Zajednički smo došli do rešenja koga smo prepoznali kao pravo. Nije u pitanju ko je od nas

prvi, drugi ili treći. Pitanje je doći do shvatanja Božije volje i sačuvati jedinstvo. A to je moguće ako ne pravimo pozicionu razliku kod darova, već samo onu koja i jeste jedina – funkcionalnu razliku!

U *Delima 15:1–29* se opisuje upravo ova dinamika. Prvo govori apostol Petar, pa zatim apostol Pavle i Varnava i na kraju Jakov sumira sve to potvrđujući da ono što su braća govorila jeste u skladu sa Svetim pismom. Njegova reč nije imala krajnji autoritet zato što je on bio nadglednik, biskup ili pastor Jerusalimske crkve, već zato što je od Svetog Duha primio reč mudrosti za tu situaciju. Nakon donesene odluke, kroz delovanje različitih darova kroz različite osobe, upućuje se pismo poganima koji su se obratili. U potpisu pisma ne stoji ime jedne osobe već – potpis celog tima – apostoli i starešine! Prva Crkva svesno je izbegavala naglašavanje jednog imena i službe, da ljudi ne bi pali u zamku da pomisle da se u Hristovoj Crkvi primenjuje praksa vođstva uzeta iz prakse paganskih naroda, u kojoj je kralj bio vrhunski autoritet.

Reći da jedna ljudska osoba ima "nepogrešivi autoritet" je izjednačiti tu osobu sa Bogom. Takva osoba je jedino Isus Hristos bio, u ljudskom obličju, istiniti Bog i istiniti čovek.

Ni pre, ni posle njega nije bilo, niti će ikada više biti takve osobe!

PASTOR NIJE PASTIR

Ispravno razumevanje službi koje je Bog postavio u svojoj Crkvi moguće je jedino ako se na njih gleda kao na Isusovu produženu službu u svojoj Crkvi. Uznesenjem na Nebo Isus nije ostavio svoju Crkvu. On je i dalje u živoj vezi sa svojom Crkvom i ona je zauvek njegova Crkva, njegova Nevesta. Zato je prvi korak za jednog vođu, u razumevanju svoje uloge, da razume ono što je Jovan Krstitelj razumeo – a to je da on nije bio Hristos (Mesija, Pomazanik) već da je

bio njegov prijatelj i da mlada pripada mladoženji, a ne njegovim prijateljima (*Jovan 3:28–29*). Zvuči toliko logično da je svaki komentar suvišan. I pored svega toga mnoge vođe u Hristovoj Crkvi ponašaju se kao da Nevesta Hristova pripada njima, a ne Hristu.

Apostol Petar piše u svojoj prvoj poslanici da smo svi bili *"kao zalutale ovce, ali se sad vratiste k pastiru i čuvaru duša svojih."* (*1. Petrova 2:25*). Nepotrebno je spominjati da Petar ne misli na sebe kao "pastira ljudskih duša", već da tu titulu pripisuje samom Isusu, koji je bio i ostao arhipastir, poglavar pastirski, vrhovni pastir svoje Crkve (*1. Petrova 5:4*). Razumevanje ove biblijske istine formira i razumevanje pozicije svake službe koja je dana Crkvi. Zaključak je da ni jedna od pet službi o kojima Pismo govori u *Efescima 4:11* nije sama dobila mesto pastira Hristove Crkve! Uloga svake ove službe je da privede verujuće pojedince Hristu kao pastiru njihove duše. Svakako da imaju odgovornost da nadgledaju stado, ali nikako da njime upravljaju kao da su oni vlasnici stada. Još manje se radi o tome da između sebe odaberu onog koji bi bio pastir stada umesto Hrista Pastira, bilo da se radi o njegovoj univerzalnoj Crkvi ili o lokalnoj, mesnoj crkvi. *Zaključak je zato taj da sve službe zajednički, kao komplimenti jedni drugima, sačinjavaju celinu Hristove pastirske službe u njegovoj Crkvi.* Sama služba pastira, kao jedne od službi, ima najviše sličnosti sa pastirskim srcem Isusa Hrista. Ona sama nije dovoljna da bi dala sve što je Crkvi potrebno. Crkva ne živi samo od pastirske službe, kao što ni stadu nije dovoljna samo osoba pastira. Psi koje pastir ima kao pomoćnike su od neprocenjive koristi za nadgledanje stada, kako bi vraćali ovce koje krenu pogrešnim putem. Stado, Crkva, zato treba proročku službu, koja je, iako zna biti oštra, isto toliko pastirska kao i služba pastira. Duši treba hrana koju učitelj daje i apostolska mudrost. Sve to zajedno sačinjava službu velikog Pastira Crkve. Zbog toga je svako traženje prvog među jednakima praksa koja je potpuno nepoznata Hristovom naučavanju i praksi. Timski rad i timsko vođstvo nikoga ne računa većim, niti mu daje veću vlast. U timu važi pravilo da se zajednički ponizimo, kako bi Bog mogao pokazati svoju volju i silu. Radi se o

istom principu koji je spomenut u: "*Potčinjavajte se jedan drugom u strahu pred Hristom.*" (*Efescima 5:21*). Iz poštovanja prema Hristu, kaže jedan drugi prevod. Sledeći stihovi objašnjavaju zbog čega – "Jer, muž je glava ženi kao što je Hristos glava Crkvi, svome telu, čiji je Spasitelj."

Posle mog obraćenja mnogi su smatrali da je moja služba bila služba evangelizatora. Tvoja je ličnost takva, govorili su ljudi, lako stvaraš kontakt sa ljudima, i kao što je jedan od mojih prijatelja jednom rekao – u svakom biblijskom tekstu ti vidiš poruku spasenja. Posle nekoliko godina, u vremenu jedne od dubljih kriza u mom životu, Bog je poslao jednu osobu sa proročkom porukom u kojoj je Gospod rekao "da je vreme da opet uzmem pastirski štap i da dajem hranu njegovom narodu". Nakon jednog vremena opet je Gospod poslao drugu osobu kroz koju je rekao da sam ja pastir Božijem stadu. Odjednom, prvi put u životu, shvatio sam jednu za mene do tada sakrivenu istinu. Kako sam mogao ja odjednom biti pastir, kada svi misle da sam bio evangelizator. Stvar je u tome da se nije radilo o "unapređenju u nekoj crkvi", te da sam postao pastor crkve. Ne, tu je baš i problem u našem razmišljanju zbog uticaja hijerarhijskog sistema u koji smo upali.

Gospod mi je jednostavno pokazao *da je svaka služba pastirskog karaktera!* Cilj svake službe je da osobu vodi sve bliže Hristu i da joj pomogne da živi u bliskom zajedništvu sa jedinim Pastirom svoje duše. Apostol Pavle piše u *Kološanima 1:28–29* da je svrha pomazanja koga mu je Bog dao da "svakog čoveka postavimo savršenim u Hristu"! Zrelost jedne službe se ne očituje u tome da su ljudi celog svog života od nje zavisni, već u sposobnosti da svakom verniku pomogne da sebe pronade u Hristu na način koji osobu učini sposobnom da drugima služi, a ne da bude "dete potrebe" celog svog hrišćanskog života.

U ovome je izazov, ali i poteškoća. Ovo je ono što Crkvu čini drugačijom od svega ostalog u ovom svetu. Crkva nije samo na izgled drugačija od institucija ovog sveta. Crkva je alternativno društvo koje

svojim načinom života i funkcionisanja ukazuje na Boga i njegovu stvarnu prisutnost u svojoj Crkvi i u svetu. **Crkva je "svet u svetu", ne fizički odvojena od sveta, već svojom praksom izvršava ulogu da bude "so svetu" koji se moralno raspada, zbog prisutnosti greha i čovekove korumpirane prirode.** Istinita Crkva Isusa Hrista ne dozvoljava da se čovek uzdiže na nivo i poziciju koja samo Bogu pripada.

Interesantna je stvar da sam termin pastor koji se u evanđeoskim krugovima upotrebljava za vođu zajednice, iako veoma sličan biblijskom terminu – pastir, ipak nije ista stvar. Ako se uzme u obzir opis odgovornosti koje se pripisuju pastoru, i kvalifikacije koje se traže od takve osobe, takva osoba u stvari ne postoji! Od pastora se očekuju mnoge vrline, koje ni Bog nije stavio u istu osobu. U potražnji za pastorom često se spominju ovakvi zahtevi – dobar administrator, propovednik, dušobrižnik, sposoban da regrutuje nove vođe i da je socijalan, da ide u posete bolesnima, i još ponešto. Poseta pastora se smatra malo većim događajem nego li nekog drugog "običnog" člana crkve, što takođe ukazuje na vrednovanje po sistemu koji je u ovom svetu.

Odgovornost koja se takvoj osobi nameće je blago rečeno neljudska, a da ne govorimo koliko je nebiblijska. To bi bilo otprilike kao kad bi od ruke tražili, da igra dobro rukomet, košarku, da svira violinu, bude najbolja boksterska ruka, da piše najlepšim stilom i da još igra i fudbal. Dobro je što još neko ne traži da bi mogla i da zapeva u nekim kriznim situacijama. Isto je tako nelogično očekivati od jedne osobe da u svemu ovome funkcioniše zato što smo je mi zaposlili kao pastora. **Pastor je veštački stvorena titula koja u Bibliji ne postoji, a posledica je sistema ovog sveta koga je Crkva prihvatila kao svoju praksu.** Istovremeno, sa odgovornošću koja se pastoru u crkvi nameće, pripisuje mu se i autoritet koji mu Božija reč ne dodeljuje. U evanđeoskim crkvama pastor se ipak na neki način odvoja i smatra "kultnom ličnosti", nešto većim od prosečnih vernika. U izvesnim

protestantskim krugovima shvatanje odnosa između vernika i pastora u suštini nije drugačije od načina koji se praktikuje u krugovima sa jasno naglašenom hijerarhijom.

Pre nekoliko godina imao sam priliku razgovarati sa jednim uticajnim vođom u harizmatiskim evanđeoskim krugovima u svetu. Razgovarali smo o različitim modelima vođenja, između ostalog i o timskom vođstvu. Njegov komentar o tome je bio ovakav: "Problem sa timskim vođstvom je u tome da neko ipak mora da bude kralj!" Čuvši njegove reči bio sam ne malo iznenađen. Nisam mogao da razumem na koji način on vidi Isusa kao kralja svoje Crkve i svog naroda, kada smatra da jedno ljudsko biće to mora biti? Da li su atributi pripisani Isusu samo simboličnog značaja, ili važe i sada i ovde u njegovoj Crkvi? Ono što me je najviše iznenadilo je njegovo shvatanje da neko od ljudi može biti taj "kralj"! Koja osoba među ljudima može sebe da smatra dostojnom i prikladnom za "kraljevsku" poziciju?

Istina sa kojom moramo da se suočimo u evanđeoskim krugovima na vrlo realan način jeste ta da se praksa u našim krugovima u biti ne razlikuje mnogo od one koja je na snazi u crkvama gde je autoritet uređen prema hijerarhijskim principima. Crkva je kroz vekove često prihvatila filozofiju vođstva iz poslovnog i političkog sveta, umesto da svetu ukaže na Hristov način vođenja. Osobama sa zvučnim titulama u sistemu ovog sveta daje se često prednost prilikom izbora vođa u crkvama. To nije slučaj samo sa onim delom Crkve koji i ne daje puno značenje i autoritet Božijoj reči, već i u mnogim crkvama koje smatraju da svoju praksu temelje na Svetom pismu. Nameće se zaključak da je čoveku teško da se oslobodi potrebe (što je osobina ljudske grešne prirode) da vlada nad drugima, čime se oseća boljim i moćnijim. Svesno ili ne, mnogi se bore da dođu do pozicije koja im u takvom sistemu omogućuje upotrebu sile i vlasti, na način koji im daje osećaj samoostvarenja i uspešnosti. Biblijski doživljaj novog rođenja daje hrišćanima novi uvid i pogled na ovaj važan aspekt života Crkve i celog čovečanstva, ujedno i mogućnost da se isto praktikuje na način kakvim

ga Sveto pismo predstavlja. Međutim, ni Crkva Isusa Hrista ne manifestuje neki zavidno viši nivo svetopisamskog modela, i sama trpi od mešavine uticaja "ljudske stare i nove prirode" u načinu vođstva i upotrebe sile.

TIMSKO VOĐSTVO ZAMENJENO PIRAMIDALNIM

Zaključak iz dosadašnjeg razmatranja o modelima vođstva je da zbog čovekovih slabosti i kompleksnosti u odgovornosti prilikom upotrebe sile i vlasti, jedna osoba kao lider i krajnje odlučujući vođa, nije najbolji model za svet, a u biblijskom kontekstu je potpuno neopravdan. Sam Isus nije odabrao svog naslednika, niti je na bilo koji način nekoga od njih izabrao kao prvog ispred ostalih. Niko od njegovih učenika nije dobio titulu prvog, najvećeg ili najvažnijeg. Naprotiv, kada su oni sami pokušali stvoriti hijerarhijski sistem među njima, Isus ih je ukorio i rekao *da je tako u svetu, ali da među njima tako ne treba da bude!*

Isusova poruka svojim učenicima i svojoj Crkvi bila je i zauvek ostaje ista:

"Ali, vi nemojte da se zovete " ravi ", jer imate samo jednog Učitelja, a vi ste svi braća. I nikoga na zemlji ne zovite ocem jer imate samo jednog Oca – onog na nebu. Niti se zovite vođe jer imate samo jednog Vođu – Hrista. A najveći među vama neka vam bude služitelj." (Matej 23:8–11).

Usudio bih se reći da je ovaj tekst dovoljan kao objašnjenje poruke ove knjige. Modeli su nesavršeni i verovatno će još dugo biti takvi. Ali, stav, način korišćenja pozicije i vlasti je nedvosmisleno definisan ovom Isusovom izjavom. Jedino Bogu pripadaju sve spomenute titule i sistem koji ljudskom biću dodeljuje mesto koje ove titule zahtevaju, nije ništa drugo nego protivnik Božijoj zamisli. Timsko vođstvo ima svojih poteškoća gledano ljudskim očima. Različita shvatanja i različite volje,

smatraju se jakim argumentom protiv tog modela. Ljudi su različiti i pre ili kasnije se razmimoilaze u svojim shvatanjima. Zato, zvuči veoma logično da neko mora biti krajnji autoritet.

Ovaj način razmišljanja se sve više širi, a jedan čovek kao vođa čitavog sveta se sve više spominje kao stvarna potreba. To razmišljanje deo je Sotonine stare strategije sa svetom, jer na taj način svet se navikava na ideju da je to zaista potrebno, čime se lagano otvaraju vrata mogućnosti da jedan čovek bude postavljen za vođu celog sveta. Ako bi se to i dogodilo, teško bi bilo izbeći praksu koja je postojala u ranijim carstvima gde se obožavanje te osobe smatralo normalnim i obaveznim. A upravo je to cilj i svrha Sotonine ponude čoveku – da ga izjednači sa Bogom, a samim tim učini Boga suvišnim u ovom svetu, te da on sam, u toj ljudskoj osobi, sedne na tron čovečanstva. To je bila njegova prvobitna želja.

Nameću se neka vrlo logična pitanja u pogledu "neophodnosti" ovakvog scenarija. Prvo, zašto Isus tokom svog života na zemlji nije sam manifestovao tu vrstu vođstva, time što bi prihvatio poziciju kralja u piramidalnom sistemu? Drugo – zbog čega Isus nakon svoje zemaljske službe, pre povratka svome Ocu u Nebo, nije odabrao svog naslednika, onoga koji bi bez ikakve sumnje bio punopravni vođa Crkve, opunomoćen od samog Vladara svoje Crkve?

Tvrditi da su Isusove reči apostolu Petru u *Mateju 16:13–19* njegov izbor Petra za glavu Crkve, je nepravilno tumačenje tog teksta i gruba teološka nekorektnost prema celokupnom otkrivenju i izveštaju Svetog pisma u vezi ove prakse. Jer Pismo se pismom tumači, a celokupni biblijski izveštaj o vođstvu Božijeg naroda kroz istoriju nedvosmisleno pobija teoriju da se jednoj ljudskoj osobi dodeljuje pozicija glave Crkve. Čak ni uloga jednog vođe nije biblijska. Iako je u mnogim situacijama jedna osoba imala ulogu vođe i autoritet odlučivanja, ta uloga je bila ograničena vremenski, darom/sposobnošću osobe i vrstom zadatka koji je Bog odredio osobi. Ali, najvažnija istina u svemu tome jeste ta,

da bilo o kojoj osobi da se radi, ona nije nepogrešiva i nema od Boga dan autoritet da svoje shvatanje Božije volje drugima nameće kao apsolutno.

Način na koji se uskrsli Hristos obraća različitim crkvama u Otkrivenju jasno pokazuje ko je Glava Crkve! On je bio i ostao jedini Vođa, jedina Glava svoje Crkve. Iz toga proizilazi da sve odluke koje treba da se donesu u njegovoj Crkvi, pripadaju Isusovoj službi i poziciji. Isusova služba u njegovoj Crkvi nije završena njegovim Uznesenjem, već je nastavljena u drugom obliku. Njegova pozicija i krajnji autoritet u Crkvi ničim nisu promenjeni. Svaki pokušaj da se ova istina i praksa zamene nekom drugom praksom pripada ljudskom načinu razmišljanja. Taj se način temelji na filozofiji grešnog čoveka, a time je suprotan Božijoj zamisli i pripada sistemu koji nastoji da zameni i ukloni Hrista sa pozicije u Crkvi koju mu je Otac dodelio.

11. PREPOZNAJETE IH PO RODOVIMA

Isusova vladavina u njegovoj Crkvi je moguća na praktičan način, jedino ako se vođe koje je Bog odredio u Crkvi, za Crkvu i radi Crkve, ponašaju prema Crkvi kako se i njen Vlasnik i Vladar ponaša. Da bi je učinio slavnom i čistom Isus je dao život za svoju Crkvu (*Efescima 5:25–27*). Apostol Pavle naglašava da je *"postao služitelj ovog evanđelja po daru Božije milosti koja mi je data delovanjem njegove sile."* (*Efescima 3:7*). Svemu tome apostol dodaje *da je sebe učinio slugom (robom) svih da što više njih pridobije* (*1. Korinćanima 9:19*).

"Molim starešine među vama, ja koji sam i sam starešina... napasajte Božije stado koje vam je povereno. Nadgledajte ga... dragovoljno... ne kao gospodari nad onima koji su vam povereni, nego kao uzori stadu." (*1. Petrova 5:1–3*).

Apostol Petar upotrebljava vrlo ponizan ton u ovom tekstu. U njemu nema nikakvog hijerarhijskog tona, niti pokušaja da se naglasi da je njegova pozicija viša od pozicije onih kojima se obraća. Biti sluga Hristovoj Crkvi je pre svega pitanje stava prema drugima koji su deo istog zajedništva, istog Hristovog tela.

Postoje mnogi znaci pogrešne upotrebe autoriteta. Božija reč kaže da se po plodovima drvo poznaje. Neke je potrebno spomenuti kako bismo mogli prepoznavati vođe po Božijem srcu i one koje to nisu. Autoritet koji je osoba stekla iznuđeno, a ne služeći drugima u ljubavi, je lažan autoritet. **Isusov autoritet se sastojao upravo iz ta dva važna momenta – ljubavi prema čoveku i služenjem čoveku.**

ZNACI LAŽNOG AUTORITETA

Knjiga o sudijama u devetom poglavlju ilustruje na slikovit način samu srž problematike oko izbora vođe. Nakon jednog od mnogih tragičnih događaja oko izbora vođe u Izraelovoj istoriji, kada je Avimeleh pobio 69 osoba, svoju polubraču, kako bi on postao vladar, jedini koji je preživeo masakr, dolazi sa opomenom i Avimelehu i onima koji su ga izabrali. Proročka poruka dolazi u obliku priče o drveću u šumi koja žele odabrati svog kralja. Upitali su maslinu, smokvu i vinovu lozu da postanu kralj, ali su od svih troje dobili negativan odgovor. Razlog za odbijanje "tako uzvišene pozicije" kao što je kraljevska pozicija, je bio jednostavan. Sve troje je bilo svesno svoje uloge u stvorenju i blagoslova koji su bili celokupnom stvorenju time što su bili ono što jesu! Očigledna je bila i radost kod njih da baš u tome funkcionišu. Nisu hteli tu radost menjati za nešto što bi im dalo zvučnu titulu, ali verovatno ih sprečilo da u potpunosti funkcionišu u onome za čega su u stvari bili stvoreni. Ova priča otkriva jedan od najvažnijih momenata po pitanju odabiranja vođa. Lažan autoritet uvek naglašava da oni koji su ispod njega moraju da mu se podrede. Govori hijerarhijskim terminima i na taj način kontroliše sledbenike strahom. Vrlo često takve vođe upotrebljavaju biblijske tekstove kao što je "ne dirajte Božije pomazanike", izdižući time svoju poziciju na nivo na kome su nedohvatljivi "običnim ljudima". Ako takvom vođi neko pokušava u ljubavi ukazati na neke stvari, nije isključeno da će čuti pretnje od takvog vođe. Isus sam nije nikada nikome pretio svojim autoritetom, čak ni onda kada su ga razapinjali (1. Petrova 2:23). Takve vođe često govore o svojoj viziji, za koju tvrde da su je primili od Boga i koju često niko ne sme stavljati pod znak pitanja. Viziju je moguće ostvariti samo ako se svi drugi stave iza takvog vođe i budu pomoćnici da se to ostvari. Vizionari su ljudi koji ostavljaju utisak jakih ličnosti koje vredi slediti. Ne tako retko naglasak bude i na materijalnom žrtvovanju sledbenika, a uvid u način upotrebe novca često ostaje samo u nadležnosti istog vođe. Mnogo puta takve vođe reaguju vrlo tvrdo i nekad vrlo nehrišćanski na bilo kakav oblik sumnjičavosti u pogledu

njihovog autoriteta. Pošto im autoritet nije autentičan i od Boga dan, nisu u mogućnosti ni prepustiti u Božije ruke svoju odbranu.

Uvid u njihov privatni život je najčešće minimalan, ako je ikome dostupan. Sećam se jednog vođe koji mi je ovako rekao: "Ne možeš pustiti druge sebi blizu jer onda neće imati respekta prema tebi?!" Pitanje je koliko je vredno poštovanje koje ljudi imaju prema nekome koga u stvari i ne poznaju. Onaj koji nije vredan respekta "iz blizine", verovatno ne zaslužuje poštovanje ni "iz daleka". Ne biti blizak sa svima ne isključuje obavezu za transparentnost. Vođa treba da bude otvoren bar u toj meri da ljudi znaju sa kim imaju posla, i da on nema dvostruke aršine.

Važno je naglasiti da ne govorimo o traženju grešaka kod vođa. David i mnoge druge biblijske vođe su napravile ponekad greške katastrofalnih posledica, ali ih Bog nije diskvalifikovao. Govorimo o svesnoj pogrešnoj praksi i stavu nevoljnosti da kao čovek vođa dozvoli da bude korigovan od strane drugih, u duhu ljubavi i poniznosti. Još jednom bih i ovde napomenuo da je i u ovom pogledu pluralno vođstvo u ogromnoj prednosti u odnosu na piramidalno, i da padovi pojedinaca mogu efikasnije i da se spreče i da se leče u slučaju pogrešaka.

Terminologija ovakvih vođa često sadrži velike reči koje ostavljaju jak utisak na ljude koji nisu dovoljno zreli da razluče. Njihov je jezik uvek pun izraza "poslednje duhovne mode", čime ljudima komuniciraju da su oni vođe koje uvek idu u korak sa onim šta Bog radi. Spektakularnost je takođe važan momenat takvih službi. Što veće, što glamuroznije otkrivenje, time i njihov autoritet raste u očima onih koji ljudski razmišljaju.

Disciplina koju takve vođe zastupaju prerasta u zahtevanje žrtvovanja od sledbenika koje je često čak i veće od onog koga bi sam Bog nametnuo drugima. Isus kaže o farisejima da "opterećuju ljude nepodnošljivim bremenom, a sami ni prstom ne dotičete bremena."

(Luka 11:46).

Očekuju i često zahtevaju lojalnost članova prema njima u meri koja samo Bogu pripada. Isus sam nikada nije svezivao ljude uz sebe. Znao je da lojalnost koja se zadobije pretnjama i manipulacijama nema nikakve vrednosti.

Takve vođe stvaraju utisak kod drugih da bez njih ne mogu napredovati u svom odnosu sa Bogom. Takvim je vođama stalo do toga da su ljudi od njih zavisni. Umesto da svaku osobu učine zreloom u Hristu, draže im je da ih zadrže zavisne o njima i njihovoj službi.

Lista bi se mogla produžiti. Važno je u ovome spomenuti Isusove reči iz *Jovana 10:3–4* da *"njegove ovce slušaju i poznaju njegov glas"*. Mogli bi drugim rečima reći da prepoznaju njegov glas u glasu vođa koje su po njegovom srcu! Duh Sveti nam je dan baš iz tog razloga – da bismo mogli prepoznati glas našeg pravog Pastira i osetiti razliku između njegovog glasa i glasa koji dolazi kroz "vukove u jagnjećoj koži".

12. HRISTOS JE GLAVA CRKVE

Već pre svoje smrti i uskrsnuća Isus je svojim učenicima govorio o nečem novom – o dolasku drugog pomoćnika, koji će uvek biti sa njima. Govorio im je da on neće ostati u svom fizičkom telu zauvek sa njima na ovoj zemlji, ali da će biti sa njima do svršetka ovoga sveta, do svog sledećeg dolaska. Svojim dolaskom na zemlju Duh Sveti nije otpočeo ništa novo u smislu naučavanja. Božansko Trojstvo ne protivreči jedno drugom. Isus je rekao da će Duh uzeti od onoga što je njegovo, a njegovo je od Oca. Takođe, Duh Sveti ima ulogu da proslavi Isusa u Crkvi, a kroz nju da otkrije istinu o njemu celom svetu.

Crkva je jedna! Isus Hristos ima samo jednu Nevestu. Crkva, Hristovo Telo, ima samo jednu glavu – Isusa Hrista! Sva vlast i upravljanje Crkvom pripada Hristu i dolazi od njega. Sistem, koji na bilo koji način uklanja ovaj Božiji red, te stvori hijerarhijski red u kome Hristos nije jedina glava Crkve, ne služi Božijoj zamisli i nameri sa Crkvom.

Bez obzira što je Isus nakon uskrsnuća seo Ocu s desne strane, i nije fizički prisutan na zemlji, *ON jeste jedini stvarni, Poglavar i Vođa svoje Crkve*. Njegova aktivnost kao Glave Crkve nije mistična, već stvarna i praktična, i očituje se kroz one službe koje je dao svojoj Crkvi, a koje se spominju u *Efescima 4:11–12*. Znači, ove službe su (*samo*) kanal za Hristovu vladavinu u svojoj Crkvi. Njihova uloga je da otkriju Hrista kao jedinog Poglavara Crkve, a ne da pokušavaju da vladaju njom najbolje što mogu. To podrazumeva da oni nikada ne mogu upravljati Crkvom prema svojoj zamisli ili interesima bilo koje institucije, političke ili religiozne, a ponajmanje svojim ličnim interesima. Ni jedna od ovih pet službi nije naznačena od Boga da bude iznad ostalih u smislu odlučivanja nad drugim službama, naročito ne u smislu da bi jedna od

njih imala "kraljevsku poziciju" u odnosu na ostale.

Jedan od najjačih izazova koga čista i posvećena Hristova Crkva treba da predstavlja u ovome svetu jeste u oblasti primenjivanja sile i vlasti. Svojom jednostavnom strukturom, bez hijerarhije koja vlada u svetu, Crkva Isusa Hrista ima zadatak da kroz istoriju manifestuje jednostavnu istinu – **Bog je Bog, a čovek je čovek!** Čovek nikada ne može da postane više od toga, koliko god za tim čeznuo. **Zato mu u Božijem stvorenju pripada mesto gospodara, ali ne i u međuljudskim odnosima. Novozavetni tekstovi koji opisuju zadatak vođa su nedvosmisleni u svojoj poruci da se radi o služenju jedni drugima, a ne vladanju jednog nad drugim.**

Poštovanje u Božijem carstvu ne zadobija se visokom pozicijom ili primenom autoriteta većeg, niti se može iznuditi pretnjama. Da je tako, Isus nikada ne bi sam išao potpuno drugačijim putem i ostavio primer koga je ostavio: **"Jer, ni Sin čovečiji nije došao da mu služe, nego da služi i da svoj život da kao otkupninu za mnoge."** (Marko 10:45).

Isus Hristos nije došao da sedne na presto, kao što to zemaljski vladari čine, čekajući da svi oko njega trče i da mu poslužu. Opis je prikladan za ponašanje zemaljskih kraljeva, ali ne za nebeskog Kralja, svemoćnog Božijeg Sina. On je došao da posluži čovečanstvo do te mere da je toj Očevoj nameri sa njim postao poslušan, do same smrti na krstu. Reč sluga, naročito rob, ima vrlo negativan prizvuk za nas. Robovi su uvek bili ljudi najnižeg staleža u društvu. Rob je osoba koja nema svojih prava. U knjizi proroka Isaije 53. poglavlju se upotrebljava upravo ta reč za slugu Gospodnjeg, proročki opis Isusa Hrista – Mesije. Kada je učenicima oprao noge Isus se spustio na nivo roba, a time je istovremeno pokazao primer koga su sami trebali da slede.

13. USLOVI ZA OSTVARIVANJE BOŽIJE VLADAVINE

Bog ima autoritet potreban da se njegova vladavina ostvari na zemlji. Problem je što je on odlučio da to sprovede u delo u saradnji sa svojim najuzvišenijim stvorenjem – čovekom. Iako je u dosadašnjem toku istorije ova zamisao još uvek samo san, nameće se pitanje da li je ovo ostvarivo ovde na zemlji? Ja verujem da jeste, ali da i za ovo, kao i za sve drugo što Bog radi na zemlji, postoje uslovi. Bog je učinio sve što je potrebno da se ovo i ostvari. Na čoveku, pre svega na Hristovoj Crkvi, je da ispuni svoj deo.

STAVOVI VOĐA

Da bi se Isusova vladavina, prava biblijska teokratija, mogla očitovati u Crkvi, i kroz Crkvu u svetu, postoje dva odlučujuća momenta. Prvi je – stav vođe prema službi koja mu je poverena. Drugi je – stav jednog vođe prema drugom, to jest međusobni odnosi vođa i službi. Isusov odnos prema službi koju je primio od svog nebeskog Oca ispravno se očitovao u tome što je svoju ličnost – sin Božiji/sin čovečiji, i pomazanje/sposobnost koju mu je Otac dao, koristio da bi služio ljudima u skladu sa voljom njegovog nebeskog Oca. To je i jedini ispravan stav u korišćenju onoga što je osobi dano milošću Božijom.

Ispravnost njegovog stava u odnosu na druge osobe/službe se pre svega očitovala u Trojstvu. Isus ništa nije radio po svojoj volji, nije imao nikakvu svoju viziju, već je sve podredio Očevoj volji i planu sa svetom i sa njegovim dolaskom na svet. Osim toga, kao čovek morao je da živi u potpunoj zavisnosti od vodstva Duha Svetoga. Svojim načinom

ophođenja prema ljudima stalno je ukazivao na Božiji način vrednovanja ljudi. Isus je davao priliku "običnim" ljudima da dođu do izražaja svojim darovima i time isticao istinu da je Bog sve ljude obdario i osposobio da mogu služiti drugima obdarenošću koju poseduju u svojoj unikatnoj ličnosti. Svojim primerom je bio oštra suprotnost načinu koga su vođe ovog sveta primenjivale, a time i pretnja korumpiranom sistemu vlasti.

Svesno ili nesvesno mnoge vođe stvaraju jaz između sebe i ostalih. Mnogima godi da se uzdignu na nivo iznad drugih i da stvore osećaj da se bez njih ne može ništa odlučivati ili raditi. Za mnoge baš u tome i leži njihova vrednost i sigurnost. Nesigurnost je čest uzročni faktor odnosa među vođama. Umesto da "jedan drugog smatraju većim od sebe", kako Sveto Pismo kaže, mnogi nisu u stanju reći mnogo dobrih reči o drugim vođama, bojeći se da će time sebi naškoditi i lošije izgledati u očima drugih. Strah da će sam pasti u senku drugih može da natera na hvaljenje svojeg rada i svoje službe i kritičnost prema radu koga drugi čine.

Sećam se godina kada sam radio u jednoj crkvi. Bog nas je blagoslovio i dobre su se stvari događale i u zajednici i kroz nju. Pošto je uspeh jedna od najtežih stvari za čoveka da se sa njim nosi na ispravan način, i ja sam u svojoj slabosti prema uspehu i potrebi da budem potvrđen kao čovek i vođa, pao u zamku ponosa. Nesposoban da se nosim sa tim blagoslovom počeo sam umišljati da je "naša crkva bila centar sveta". Niko nije imao tako dobro slavljenje, tako dobro ovo i ono, kao mi. Zasjepljen uspehom bio sam nesposoban objektivno sagledavati stvari. Sve što smo mi radili bilo je bolje od svega što su drugi radili. Tada nam je došao u posetu jedan brat iz druge zemlje i radoznalo pitao šta se događa u našoj zemlji. Ja sam, svakako bio pun onoga što je Bog među nam radio, govorio o napredovanju naše crkve, te sam jedva išta pohvalnog imao reći o ostalim crkvama u zemlji. Moje pričanje o tome on je malo podrugljivo prokomentarisao govoreći: "Pa, izgleda da u celoj zemlji Bog nigde ništa ne radi osim ovde kod vas?"

Iskreno, tako sam i razmišljao. Jeste Bog radio i na drugim mestima, ali ono kod nas je bila prava stvar, za koplje viši nivo od ostalih. Posle par meseci je još jedna osoba stigla i razgovor se odvijao u istom stilu. Opet mnoge "velike izjave" o tome da je naša crkva bila "centar sveta".

Obe osobe su primetile nadmeni stav kod mene. Obe su mi skrenule pažnju na to, ali ja nisam razumeo da je to bio Božiji pokušaj "da me spusti na zemlju". Onda mi je Bog progovorio i ukorio me. Shvatio sam da sam se ponašao kao kralj Jezekeja u Isaiji 39. glavi kada je pokazivao svoja bogatstva došljacima iz Vavilona umesto da se "hvali" Božijom dobrotom i milošću. Posle par meseci su mi se otvorile oči i razumeo sam svoj ponos. Duh Sveti mi je rekao da treba da napišem pismo tim osobama i da ih zamolim za oprostaj u pogledu mog neispravnog stava. Božiji blagoslov zna zaslepiti, naročito vođe koje uzimaju uspeh kao potvrdu njihove ličnosti!

Vođe koje imaju ispravno razumevanje istine o Crkvi kao Hristovom telu, ne mogu da se ponašaju kao da je lokalna crkva njihova lična svojina, niti da zbog ličnih ambicija cepaju Crkvu. Takve vođe ne vide u drugom vođi konkurenta, već saradnika i saslužitelja u Crkvi Isusa Hrista. Stavovi vođa jedni prema drugima, njihovi komentari sa propovedaonice ili u razgovorima, daju ispravne ili pogrešne signale ljudima. Velika je proba za nesigurnog vođu da deli komplimente drugim vođama. Ovaj stav je jedan od najuobičajenijih doprinosa cepkanju Hristove Crkve i stvaranju različitih pokreta i denominacija. Taj stav je protivljenje Isusovoj molitvi "da svi jedno budu". Hrišćanske vođe treba da grade Božije Carstvo. Vreme je da vođe shvate da građenje njihovih malih privatnih imperija, oko njihove službe, nije ono na čega ih je Bog pozvao.

NAČIN BIRANJA VOĐE

Pojam vođe povezuje se najčešće sa odlučnom, jakom i harizmatском

ličnošću, koja je u stanju ići ispred drugih, i reći drugima šta i kako da rade. Takva osoba treba prostora, poziciju iznad ostalih, koja joj daje mogućnost da utiče na druge, kako bi se nešto ostvarilo. Teško nam je zamisliti lidera koji radi posao koji pripada "nižem rangu". Zadatak manje važnosti je sitan posao, a lider je velika stvar, uloga. Iako tu ima istine, ipak je takvo razmišljanje u konfliktu sa opisom najvećeg lidera u istoriji čovečanstva, Isusa Hrista, koji je bio u stanju raditi posao koga su samo najniži na lestvici vrednovanja, po ljudskom sistemu, radili.

Neko je jednom zaista mudro rekao: *"Onaj koji sebe smatra velikim za mali zadatak biće uvek premalen za veliki zadatak!"*

Nije li to samo drugi način da se izrazi ono što je sam Isus rekao: *"Ko je pouzdan u najmanjem, pouzdanje i u velikom. A ko je nepošten u najmanjem, nepošten je i u velikom."* (Luka 16:10).

Ovo je princip koga Bog koristi prilikom odabiranja ljudi za službu u njegovom Carstvu.

Problem je često u samom načinu razmišljanja oko definisanja uloge koju vođa ima. **Duboko u nama postoji slika o vođi koja je nespojiva sa izrazom – sluga.** Taj pojam najpre povezujemo sa neobdarenom osobom, koja nema svoje slobode i koja postoji samo da bi radila manje važne poslove, slušala i ispunjavala naređenja svojih gospodara. Sluga, često mislimo, osoba je u podređenom položaju i smatra se nedovoljno sposobnom za dostignuća koja titula vođe podrazumeva. Procenjivanje sposobnosti se temelji na sistemu vrednovanja koji je mnogo puta potpuno drugačiji od Božijeg načina.

U sistemu koji u čoveku ne vidi večnu vrednost koju mu je Bog dao, ljudima je teško da zauzmu stav služenja. To im je ispod časti. Sećam se uvek poseta prodavnicama u kojima su radili ljudi koji su sami bili produkti ovakve životne filozofije. Njihov stav prema kupcima nije bio takav da im je to prilika da posluže ljubaznošću i željom da budu

mušteriji na raspolaganju, već osećaj poniženosti da im trebaju u datom momentu služiti. Jer prodavac u prodavnici nije visok položaj u sistemu vrednovanja ovog sveta. U Božijem načinu vrednovanja svaki čovek je isto vredan, a razlikuje se od drugih svojom specifičnom obdarenošću i vrstom zadatka koga može ispunjavati. Potrebno je u ovome naglasiti da se prvenstveno radi o stavu, ne neophodnom prihvatanju manjih poslova da bi se drugima dokazala poniznost. Apostoli se nisu stideli reći da deljenje hrane nije bio njihov prvenstveni zadatak, ali ne zato što je bio premalen za njih. Razlog tome je bila svesnost da bi radeći to zapostavljali ono što im je Bog dao kao prvenstven zadatak.

Božiji način unapređivanja nije u davanju viših pozicija i zvučnijih titula, već u poveravanju većeg zadatka i odgovornosti. Sam napredak u tome nema prevashodno veze sa titulama, čak ni sa sposobnostima. **Odlučujući faktor u Božijem izboru je odnos prema datom zadatku bez obzira na njegovu veličinu.** Kada osoba pristupa malom zadatku sa velikim osećajem odgovornosti, to je prvenstveni znak zrelosti osobe da veći zadatak može da joj bude poveren. Kada je dobrom i vernom sluzi obećao veći zadatak, Isus nije spominjao da je to zbog njegove velike sposobnosti, iako je i to spomenuto, već zbog vernosti koju je pokazao u izvršavanju malog zadatka (*Matej 25:21*).

Sposobnost je dar od Boga, a način upotrebe te sposobnosti određuje koliko će nam Bog poveriti.

Upravo u ovom aspektu današnja Crkva pravi grešku – traži osobe sa zvučnim titulama, koje su dodeljene često na ljudski način, i same po sebi nisu uvek dokaz sposobnosti. **Ako Bog, posle verno izvršenog zadatka, ne unapređuje titulom već davanjem većeg zadatka i odgovornosti, zbog čega se mi toliko bavimo trčanjem za titulama i grabljenjem za pozicijama?**

U mnogim crkvama postojala je praksa da se osoba koja je neko

vreme radila kao evanđelista (u nekim zemljama bi to zvali – saradnik) i pokazala se poverljivom u tom zadatku, unapredi u trećeg, ili drugog pastora, ili neki drugi faktor u hijerarhiji crkvene organizacije, zavisno od veličine crkve. Ova praksa je nebiblijska i opasna na više načina. Prvo – stepenuje darove na način na koji ih Bog ne stepenuje. Drugo – motiviše na pogrešnu ambicioznost i nudi mogućnost da se i u Crkvi može "postati veći i dobiti uticajniju poziciju" u onom smislu u kome se to u svetu radi. Time se gradi hijerarhijski sistem koga je sam Isus rušio svojim naučavanjem i ponašanjem.

Zaključak je jednostavan – da bi Crkva Isusa Hrista služenjem svetu postala uticajan momenat u razvoju sveta – što i jeste Božija zamisao i namera sa svojom Crkvom – onda mora pre svega da se oslobodi razmišljanja koje je prilagođeno načinu razmišljanja ovoga sveta. Umesto kopiranja "poslednjeg trenda u svetu lidera", Crkva treba postati primer i stvaralac trendova u tom pogledu. A trend koga Crkva treba da lansira je stara oprobana metoda koju jevanđelje opisuje kao metodu koju je najveći vođa svih vremena praktikovao – **ko hoće da bude najveći, neka služi svima!** Voljnost da se dobijenim darom služi iskreno i bez duplih motiva, stvara poštovanje kod dugih i izgrađuje autoritet vođe koji je sluga svima. Da bi se ovo ostvarilo potrebno je promeniti definiciju služenja i dati tome pravo značenje – gorljivo raditi za dobro drugih, za opšte dobro okoline u kojoj živim.

NASLEĐENA POZICIJA VOĐE

U sistemu u kome je kralj vladar uvek je postojala praksa da nakon smrti kralja njegov sin nasledi tron i vlast. Svakako da to zvuči sasvim normalno i logično u tom sistemu. Kada je Božiji narod odabrao da ide istim putem kao i neznabožački narodi, ista je praksa postala stvarnost i među njima. Koliko god da to izgledalo logično u tom sistemu, teško je opravdati istu praksu u današnjim evanđeoskim crkvama. U crkvama koje funkcionišu po sistemu "piramide i kralja" mnogo puta je

nasleđeno vođstvo način "odabiranja" vođe u crkvi. Ako je pastor crkve takav tip vođe i zastupa takvu filozofiju, mnogo puta deca budu na drugim pozicijama u crkvi, iako je u nekim slučajevima očigledno da to nije njihov poziv i da ima drugih osoba u crkvi koje su od Boga obdarene za tu funkciju.

Nepotrebno je napomenuti da za takvu praksu nema nikakve Novozavetne biblijske opravdanosti. Želja svakog Božijeg sluge je da mu deca idu Božijim putem i da budu u službi za Boga. Sama želja je vredna podrške, ali nije dovoljna da bi se to i dogodilo. U *Jevrejima poslanici 5:1–5* piše *da niko sam od sebe ne određuje sebi to zvanje, ako nije pozvan od Boga i da prvosveštenu službu čak ni Božiji sin nije sebi prisvojio, već da mu je Bog Otac to dao.*

Žalosno je konstatovati da su razlozi ovakvoj praksi u nekim slučajevima veoma slični praksi u krugovima ovosvetskih organizacija, a to znači da imaju ponekad moralno veoma sumnjive motive, koji ne bi trebali biti prisutni u Crkvi živoga Boga. Vođa mora shvatiti da ni sveopšta Hristova Crkva, a ni lokalna zajednica, nisu "familijarni posao".

14. DOLAZEĆA OBNOVA SVETA

Istorija čovečanstva priča je o ljudskim nebrojenim pokušajima da se ostvari blagostanje sveta. Nastojanja su bila i ostala mnoga da se svest ljudskog bića podigne na nivo koji bi to mogao da omogući. Nada mnogih sistema koji su vladali svetom propala je zbog činjenice da ljudska priroda, sama u sebi, nema kapacitet potreban da bi se taj san ostvario. Ljudski rod uvek dolazi do tačke kada sav dobri kapacitet koji u nama postoji nije dovoljan da se pređe preko one "čarobne granice", koja je do sad bila, i ostaće nam neprelazna, sve dok je pokušavamo preći bez pomoći Stvoritelja. Zato je, u ovom procesu, toliko značajno napomenuti da, iz biblijske perspektive, čovekova (ne)sposobnost nije i jedina mogućnost koju ljudski rod ima na raspolaganju za ostvarivanje ovog sna u budućnosti. Zlo i zloupotreba vlasti neće imati poslednju reč! Čovek nema vlast da uništi svet koga je Bog stvorio! Ljudska reč nije bila prva i neće biti poslednja. Jer onaj koji je Alfa, on je i Omega! Onaj koji je sve stvorio ima vlast da sve povrati u red, da ostvari prvobitnu zamisao, jer sve je njegovo vlasništvo, njemu sve pripada, njegova je sva sila i vlast i na nebu i na zemlji.

"Onda će doći kraj, kada (Hristos) preda kraljevstvo onome koji je Bog i otac, pošto ukine svako poglavarstvo i svaku vlast i silu." (1. Korinćanima 15:24).

Kraj je početak! Gde je sve počelo tamo će sve i da završi – kod Boga!

"Zatim videh novo nebo i novu zemlju, jer prvo nebo i prva zemlja prodoše, i mora više ne beše. I videh sveti grad, nov Jerusalim, kako silazi od Boga s neba, opremljen kao nevesta ukrašena za svog zaručnika. I čuh silan glas s neba da govori: 'Evo šatora Božjeg među

ljudima! On će prebivati s njima, i oni će biti narod njegov, i sam Bog biće s njima. On će otrti svaku suzu od očiju njihovih i smrti neće više biti, ni žalosti ni vike, ni bolesti neće više biti, jer prvih stvari nestade'. I onaj što sedaše na prestolu reče: 'Evo sve novo tvorim'. I reče: 'Napiši jer su ove reči istinite i verne'. I reče mi: 'Svrši se! Ja sam Alfa i Omega, Početak i Svršetak...'" (Otkrivenje 21:1–6).

Pre definitivnog završetka ovozemaljske istorije i poretka koji trenutno postoji, Bog ima iznenađenje – ogromno iznenađenje za ovaj svet! Pre nego se sve "preseli u Nebo", sadašnji sistem zauvek nestane, i ljudski se rod susretne sa Stvoriteljom, čovečanstvo će doživeti još jednu renesansu, daleko silniju i većih razmera od svega što je do sada viđeno.

"Hodite i vidite dela Gospodnja, čudesa što učini na zemlji! Do kraja zemlje ratove prekide, te luk prebi i koplje salomi, i ognjem kola bojna sažeže. 'Utolite', reče, 'i priznajte da sam Bog. Ja narodima vladam. ja nad zemljom vladam.'" (Psalam 46:9–11).

Svet bez ratova, da li je to dogledna stvarnost ili san i utopija? Istorija skoro da ne poznaje duže vremenske periode bez rata. Razoružavanje je proces bez završetka, gledano ljudskim očima. Ipak, i to će biti stvarnost na ovoj zemlji i u okviru ljudske istorije.

"Doći će u toku vremena... Mnogim će narodima on sudija biti... Od mačeva svojih raonike će skovati, od kopalja svojih srpove, neće vile narod mač na narod dizati, i neće se vise ratu učiti." (Mihej 4:1,3).

Proces uspostavljanja Božijeg prvobitnog reda pripada procesu obnove svega što je Bog stvorio, a što je poremećeno ljudskim padom u greh. U tom će periodu sve ono što pripada snu ljudske rase da postane stvarnost. Božija namera je da to ostvari u saradnji sa krunom svoga stvorenja – čovekom. Kada se sam podvrgne Božijem autoritetu, čovek će doživeti potpuno oslobađanje potencijala koga je Bog u njega

stavio, te će moći da upravlja stvorenjem na način na koji je Bog od samog početka i zamislio. Posledice toga će biti vidljive i osetljive – ceo svet će zakoračiti u novi period i novu dimenziju života ljudskog roda. Božanski red će biti uspostavljen na zemlji, u prirodi i međuljudskim odnosima.

"Vuk će sa jagnjetom zajedno boraviti i panter će s jaretom ležati; tele, lavić i gojna stoka zajedno će biti, i malo će dete njih voditi. Zajedno će krava i medvedica pasti, i zajedno mladi ležaće njihovi, i travu će lav i vo da jedu. Dete koje sisa kod rupe će zmijine igrati, dete tek odbijeno u rupu će ruku svoju zmije vasilinske pružiti. Niti će kvara niti štete biti na svoj svetoj gori mojoj; jer će zemlja biti puna poznanja Gospoda kao što je morsko korito puno vode koja ga pokriva. U to vreme grana Jesejeva biće kao barjak narodima; narodi će k njemu se okrenuti i stan njegov biće slava." (Isaija 11:6–10).

Vlast i sila su uvek bile samo kod Boga. Njegova namera sa dodeljivanjem vlasti čoveku bila je da čovek zajedno sa njim može da upravlja svetom koga je on stvorio. Istu nameru Bog je imao sa anđelima kojima je delegirao deo svoje vlasti. Korišćenje vlasti, bez čovekovog odnosa sa Bogom, bez čovekove zavisnosti od Boga, vodi samo u jednom pravcu – zloupotrebe vlasti i nezamislivih posledica koje ta praksa nosi u sebi.

Isusova poruka je nedvosmisljena – unutrašnjost ljudskog bića je problem! Nikakve spoljašnje promene ne mogu temeljno izmeniti ljudsku prirodu, a samim tim ni ovaj svet.

Jovan 8:24b kaže: "... Jer ako ne verujete što sam ja, umrećete u gresima svojim", a u Jovanu 15:5 Isus dodaje i drugu važnu istinu: "... jer bez mene ne možete ništa činiti."

Jezikom Svetog pisma – čovek nije u stanju promeniti sebe, samim tim ni ovaj svet. Bez svog Stvoritelja čovečanstvo nema nikakve

perspektive. Ali, Biblija ima još nešto da kaže u vezi toga:

"A Isus pogledavši na njih reče: ljudima je nemoguće, ali nije Bogu: jer sve je moguće Bogu." (Matej 19:26).

Drugi prevod kaže: *"Ljudima je nemoguće, ali sa Bogom, sve je moguće!"*

Čovečanstvu koje računa jedino sa svojim ljudskim snagama, a ne i sa Stvoriteljom, drugačiji, bolji svet, zauvek će ostati samo san. Još gore, postaće sličan paklu. Ali, zajedno sa Bogom taj san može da postane stvarnost. Ova Isusova izjava je u kontekstu njegovog razgovora sa bogatim mladićem koji želi znati kako da dobije spasenje i večni život. Pošto mu je bogatstvo bilo glavni oslonac u životu nije ga se hteo odreći i to je bila glavna prepreka da ude u novi, drugačiji i smisaoniji život i nasledi večni život. Čovečanstvo je slično ovom bogatom mladiću – naše teze u vezi porekla života su nama toliko bogatstvo i pouzdanje, da nismo u stanju da ih stavimo po strani i damo mogućnost Božijem rešenju – Isusu Hristu, koji je odgovor na sve dileme čovečanstva. Isus Hristos je jedini koji čoveka i ljudski rod može da izvede iz začaranog zlog kruga. Jedini on je rekao: *"Ja sam put i istina i život" (Jovan 14:6).*

On nije jedan od puteva, niti svi putevi vode k Bogu. *Isus Hristos je Put!* On nije jedna od mogućih teorija koje pokušavaju doći do istine – *ON je Istina!* Isus Hristos nije duhovna metoda koja može poboljšati kvalitet života – *ON je Život!*

Dakle, lek postoji, ali još nije u dovoljnoj meri svrstan među mogućnosti sa kojima svet računa, niti ga svet smatra interesantnim. **Vekovima svet u svojoj pobuni protiv Boga pokušava proizvesti mesije i spasitelje u obliku ideologija, sistema i osoba. Tokom dosadašnje istorije ljudskog roda niko i ništa nije došlo ni blizu bilo čega što bi ličilo na rešenje. A Božija ponuda je još tu: "Ako vas dakle Sin**

oslobodi, bićete u istini slobodni" (Jovan 8:36). Isus Hristos, njegova smrt na krstu – za oslobođenje od vlasti greha, i njegovo uskrsnuće – za oslobođenje od vlasti smrti, jeste temelj čovečanstvu za novi život i novi način međuljudskih odnosa i čovekovog odnosa prema prirodi.

Čovečanstvo još uvek drži zatvorena vrata ovoj mogućnosti i prolazi kroz bezbrojna neplodna teoretisanja i hipoteze, koje nigde ne vode. "Što čovek seje to i požanje!" Čovečanstvo je upalo u zli krug i još jednom drhti pred pretnjom zla koje dolazi od nas samih. Još jednom je pretnja samouništavanja očigledna. Ali, ni ovog puta neće Božija milost i ljubav prema čovečanstvu zakazati. On će svoju ruku ispružiti još jednom prema propadajućem čovečanstvu, i kroz svoju obnovljenu Crkvu, vratiti svet na pravi put. Jer Božija namera je bila i ostala ista:

"... Svojom blagonaklonošću nam je obznanio tajnu svoje volje, koju je unapred odredio u Hristu, da je sprovede kada dođe punina vremena: da sve na nebesima i na zemlji sastavi pod jednom glavom – Hristom... da bi u budućim vremenima pokazao preobilno bogatstvo svoje milosti u dobroti prema nama u Hristu Isusu." (Efescima 1:9–10, 2:7).

15. ŠTA NAM JE ONDA RADITI?

Istorija svedoči da većina onih koji su kritičari postojećih vođa ne budu bolji kada sami dođu na vlast. Isto može da se primeti i u crkvama. Posmatrajući sa strane je obično veliko iskušenje za one koji ocenjuju situaciju. Lako je videti greške i nedostatke, naročito osobama koje imaju nit proročkog dara u svojoj ličnosti.

Videti je odgovornost! Svako otkrivenje je poziv! Ljudi koji tvrde da imaju sposobnost da vide stvari na pravi način, imaju i odgovornost da budu deo rešenja za situaciju. Isus napominje farizejima da pošto oni smatraju da vide i da nisu slepi, da njihov greh upravo zbog toga ostaje (*Jovan 9:39–41*).

Uobičajen komentar na ovo jeste taj da vođa, ili vođstvo, ne dozvoljavaju ni konstruktivnu kritiku, i da zbog toga takve osobe nemaju mesta u crkvi. U ovome ima istine i to je upravo ona žalosna strana kod vođa koje koriste svoje pozicije na neispravan način – da vladaju a ne da služe. Istovremeno, mnogo puta, iza takvog stava "konstruktivnih kritičara" može da se krije ambicija da sami "sednu na tron" i vladaju. Važno je da shvatimo da se istina koju je prorok Jeremija video o ljudskom srcu, odnosi na sve nas: *"Srce je iznad svega prevrtljivo i opako; ko ga može poznati?"* (*Jeremija 17:9*).

Iz tog razloga neophodni su bliski i otvoreni odnosi između vođa, kao i vođa i ostalih članova u crkvi, uz svesnost da smo svi odgovorni jedinoj Glavi Crkve i jedinom Vođi Crkve – Isusu Hristu! Takvi odnosi zaštita su protiv onog što đavo želi da uradi, time što bi iskoristio naše slabosti da ruši ono što Bog želi da gradi među nama.

* * *

"... one dvadesetčetiri starešine padaju ničice pred onim koji sedi na prestolu i klanjaju se onome koji je doveka živ pa stavljaju svoje vence (krune) pred presto i govore: 'Dostojan si, Gospode i Bože naš, da primiš slavu, čast i silu, jer ti si sve stvorio i tvojom voljom je postalo i bilo stvoreno.'" (Otkrivenje 4:10–11).

*"Jer, sve je od njega, kroz njega i za njega. Njemu slava doveka!
Amin." (Rimljanima 11:36).*

Ova PDF knjiga je objavljena uz dozvolu autora i namenjena je isključivo ličnoj upotrebi. Distribucija ovog fajla ili kopiranje i štampanje ove knjige u komercijalne svrhe nije dozvoljeno.

SIONSKA TRUBA

www.siont.net

Onima, koji imaju interes za Reč, dela i puteve Božije...
Nadamo se, da će ova i druge knjige ispuniti našu viziju i želje za vas:

*"Za poznanje mudrosti i vaspitanja,
za shvaćanje izraza razuma
i primanje nauke pameti,
pravičnosti, pravde i poštenja;
za davanje prostima razbora,
znanja i razmišljanja mladome čoveku.
(Priče 1:2–4)*

**OVAJ FAJL JE BESPLATAN,
I JEDINO TAKO MOŽE DA SE DALJE DISTRIBUIŠE!**
